

dwars

Studentenblad Universiteit Antwerpen • www.dwars.be • Nummer 55 • Jaargang 9 • November 2009 • GRATIS

Fotograaf **Michiel Hendryckx**
't Is triestig met **De Jeugd van Tegenwoordig**
De facelift van Blackboard
Hoe beschadig je je oor (niet)

Antwerpen

- 16 't Is triestig met De Jeugd**
Ze houdt niet van Antwerpen
- 20 Herfst op de UA**
Centerfold
- 22 Stationsroman**
Een literair reisverslag

Onderwijs

- 04 Re: Re:**
De rector reageert
- 12 De facelift van Blackboard**
Het hoe en waarom
- 15 Kort**
Over onderwijs
- 34 Act Now**
Forum
- 40 StudStad**
Studentendoop

Michiel Hendryckx

Als iemand twee keer het woord 'stijve' gebruikt in een interview, zou je verwachten dat er hier wel een mopje over gemaakt kan worden, maar vreemd genoeg komt er niets. Een interessant interview met een groot fotograaf, dat wel.

De facelift van Blackboard

Onze elektronische leeromgeving, het befaamde en beruchte Blackboard, heeft dit academiejaar een grondige facelift gekregen. De technische aspecten blijven echter min of meer onveranderd, waardoor wij nog steeds de functie ontberen om er met onze nagels over te krassen.

Inhoud

dwars 55

Cultuur

- 06 Dolen**
Michiel Hendryckx
- 11 Cultuuragenda**
Wat te doen in november?
- 36 Van jazz tot dit**
Acoustic Ladyland
- 38 Woord & beeld**
Puzzel
- 39 Research Monthly**
Het mopje van de maand
- 39 dwars luistert naar ...**
De soundtrack van dit nummer

Maatschappij

- 03 Editoriaal**
Vele mensjes...
- 05 Extreem gewelddadig**
Opinie
- 18 dwars door Europa**
Istanboel, heerlijke chaos
- 25 Fear and Loathing**
Exploitatie van pokerrage
- 28 Eigen gelijk eerst**
Past ethiek in roddelrubriek?
- 30 Gehoorbeschadiging**
Van trommelvlies tot hersencel

Stationsroman

Duizend apen op duizend typemachines zouden in theorie een groots literair werk kunnen afleveren. Nee, niet echt. In het Centraal Station probeerde men het echter met vijf apen, vijf laptops en vijf financiële vergoedingen. Kunst of commercie, wie ziet het onderscheid nog?

Gehoorbeschadiging

Aan lawaai valt niet meer te ontkomen in een stedelijke omgeving, van voorbij razende sirenes in het verkeer, tot het gekreun van klaarkomende buurvrouwen. Maar wanneer is *trop* te veel, is alle te veel wel echt té veel en wat heeft iedereen tegen mp3-oortjes?

Vele mensjes maken de maatschappij

editoriaal

Er lag al een editoriaal klaar om nog eens te duiden dat de Oosterweelddiscussie nooit een eerlijke discussie is geweest, en dat de Vlaamse overheid en de BAM blijkbaar niet al te snugger zijn. Ze bleven hun wensen immers voor waar aannemen, ondanks het feit dat het enige onafhankelijke onderzoek dat hiernaar is uitgevoerd de Lange Wapper min of meer de grond in boort. (Heeft er iemand trouwens nog iets van Dirk Van Mechelen gehoord?) Maar op het moment dat u dit leest staan we weer een week verder en doet de massale nee-stem waarschijnlijk plots veel minder ter zake dan iedereen een week eerder dacht. We hebben ze echter wel kunnen uitbrengen, wat dan weer een sprankeltje hoop is voor onze maatschappij.

Niet dat referenda een goed idee zijn, begrijp me niet verkeerd. Het herleiden van een maatschappelijk probleem tot een ja-nee-vraag, om vervolgens te hopen dat de ongeïnteresseerde massa zich plots ter dege gaat informeren, is ofwel zeer naïef, ofwel zeer cynisch. Nee, referenda lossen niets op. Maar een geëngageerde bevolking kan wel een oplossing betekenen voor veel andere problemen. Misschien is het eindelijk tijd om onze ogen van de grond te halen en op de toekomst te richten.

Niemand lijkt nog te geloven in de maakbaarheid van de maatschappij, terwijl dat nu net is wat dit referendum representeert. We denken niets aan het systeem te kunnen veranderen, dus stellen we ons angstig en kleimenselijk op, in de hoop een lapje grond veilig te stellen voor ons en de onzen. *À côté de moi le déluge*. Maar die Andere die ons zo veel angst aanjaagt, angst die we wegstoppen achter lagen van holle rituelen, hebzucht en onverholen stupiditeit, die Andere is in feite niets anders dan een vervormd spiegelbeeld, een versie van onszelf die we, door toeval of door keuze, niet geworden zijn.

Millennia aan evolutie, biologisch en maatschappelijk, en nog steeds staan we klaar om elkaar de kop in te slaan, terwijl we allemaal hetzelfde willen, hoe banaal het ook klinkt. Iedereen wil een betere wereld, en we hebben de mogelijkheid om dit te doen. Enkel ons brein wil nog niet mee. En elke dag, stap voor stap, komen we dichterbij het laatste gebruik van onze voortschrijdende technologie door onze achterophinkende hersenen. De menselijke beschaving wordt gemaakt, of ze wordt vernietigd. En de enigen die daar verantwoordelijk voor zijn, zijn u en ik.

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campusen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad. Dit nummer werd afgesloten op 18/10/2009. Oplage 3.000 exemplaren. V.U.: Folker Debusscher, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Folker Debusscher **Adjunct-hoofdredacteur** Sarah Schrauwen **Redactiesecretaris** Tom Vingerhoets

Eindredactie Floris Geerts (verantwoordelijke), Frie Vandemeulebroucke, Kim Overlaet

Redactie Margot Bloemen, Amber Daniels, Tijl De Bock, Jonathan Debeer, Charis De Craene, Yannick Deukekelaere, Hannelore De porte, Anne Hammers, Celien Joppen, Lieselotte Joppen, Benjamin Theys, Ariadne Van Den Broeck, Dennis van den Buijs, Esther van der Schoot, Cedric Voets

Fotografie Jonathan Debeer (verantwoordelijke), Tijl De Bock, Laura Meyvis, Jente Ottenburghs, Sarah Schrauwen **Illustratie** Sarah Schrauwen **ICT** Tom Vingerhoets **Vormgeving** Sarah Schrauwen **PR** Celien Joppen, Tom Vingerhoets **Cartoon** JangoJim **Drukkerij** Favorit **Werkte mee aan dit nummer** Charlotte Briers

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: dwars - studentenblad UA, Paardenmarkt 91, kot 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

In het artikel 'Pluralisme in actie' stelden we ons de vraag of onze universiteit zich daadwerkelijk actief pluralistisch mag noemen als er slechts twee levensbeschouwingen gerepresenteerd worden. We vroegen rector Alain Verschoren naar zijn visie op het actief pluralisme en hoe de universiteit dit zou moeten invullen.

De UA heeft er indertijd voor gekozen, en terecht meen ik, om zich te profileren als actief pluralistische universiteit, met nadruk op 'actief', i.e. niet opterend voor het passieve, grijze pluralisme elders, waar de diversiteit aan levensbeschouwingen louter geaccepteerd en getolereerd wordt, maar niet als een meerwaarde ervaren wordt. Antwerpen wil een kleurrijke universiteit zijn, waar de diversiteit aan levensbeschouwingen net een meerwaarde kan betekenen. In plaats van verschillen dood te zwijgen willen we ze juist accentueren en als een verrijking beschouwen. Zelf heb ik herhaaldelijk ervaren dat individuen in vakjes worden geduwd omdat men gewoon niet met elkaar praat of kennis neemt van elkaars levensgezindte.

De interactieve confrontatie van ideeën kan hierbij enorm verrijkend zijn.

Is dit een taak van de universiteit? Niet als de universiteit zich louter opstelt als een trainingscentrum van wereldvreemde specialisten. Maar zeker wel indien we onze studenten écht willen voorbereiden voor hun rol in een steeds multiculturelere maatschappij. En er is nog heel wat werk te verzetten. Laatst hoorde ik

nog iemand de geschiedenis indelen in het joodse tijdperk, gevolgd door het christendom en daarna het islamitisch tijdperk, alsof de hieraan gekoppelde levensbeschouwingen, waar het vrijzinnig humanisme dan nog als opvolger van de voorgaande beschouwd werd, sequentieel ontstaan en uitdoven.

Binnen de UA pleit ik voor een nog meer geïntegreerde visie hierrond, liefst met gemeenschappelijke activiteiten voor alle studenten, onder meer bij de aanvang van het academiejaar. Dit jaar was er al de mogelijkheid om aan de twee georganiseerde activiteiten deel te nemen. Vorig jaar moest ik nog halverwege de viering in de kathedraal wegsputten om ook een stukje van de vrijzinnige activiteiten mee te pikken. Dit jaar kon ik rustig van de kathedraal naar de Aula Rector Dhanis gaan en mee genieten van de met humor verpakte prikkelende ideeën en uitdagingen van Nigel Williams.

Moeten alle levensbeschouwingen vertegenwoordigd worden? Ja, natuurlijk, in de zin dat geen enkele levensbeschouwing a priori uitgesloten mag worden. Als er anderzijds geen vraag vanwege, bijvoorbeeld, onze islamitische of joodse studenten komt om binnen de UA een aanspreekpunt te voorzien, dan lijkt het me niet zinvol om dit op te dringen. Mogelijk volstaat onze Stille ruimte. De verschillende levensbeschouwingen zelf laten betalen? Dit leidt wellicht tot een verarming, omdat sommige levensbeschouwingen mogelijk niet in zo'n project willen investeren, en andere misschien juist net omgekeerd.

Alleszins ben ik voorstander van een gezamenlijke levensbeschouwelijke dienst. Vergeten we ook niet dat de scheiding katholiek-vrijzinnig ook weer niet zo extreem is (en overigens

“ Alleszins ben ik voorstander van een gezamenlijke levensbeschouwelijke dienst ”

absurd, alsof elke niet-katholieke student vrijzinnig zou zijn en omgekeerd!). Het gaat hier echt niet om een of/of maar eerder om een en/en. Heel wat studenten verrijken zich door aan activiteiten van beider aard deel te nemen. Bovendien organiseert de pastorale dienst voor de aanvang van het academiejaar verschillende activiteiten die niet 'gekleurd' zijn. Ik beseft, en dat is een beetje een erfenis van het verleden, dat een en ander niet perfect is, maar niets doen, niets organiseren is nog veel erger. Het feit dat onze studenten, en *dwars* in het bijzonder, aan het 'probleem' ('pluralisme in actie') aandacht besteden, bewijst dat er over levensbeschouwing, de rol ervan binnen de UA en de concrete implementatie van ons pluralisme nagedacht wordt, met pro's en contra's. En dat alleen al maakt ons pluralisme 'actief'. Als er geen reactie en geen discussie was, dan zouden we inderdaad met een lege doos bezig zijn. Zonder pralines, zoals in Gent. Of maar met één soort pralines, zoals in Leuven en Brussel.

Als studenten (of andere partners binnen de UA) ideeën hebben om een en ander te versterken, te verbeteren of te verrijken: contacteer het Centrum Pieter Gillis of kom maar langs.

Alain Verschoren
Rector Universiteit Antwerpen

OPINIE: EXTREEM GEWELDDADIG

Op 9 oktober werd de openingsmeeting van de Actief Linkse Studenten aan de UA brutaal verstoord door een gemaskerde knokploeg, op z'n minst indirect geïlleerd aan de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV!). Enkele dagen ervoor werden in Gent enkele kopstukken van de NSV! en het Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond, kortweg KVHV, in elkaar geslagen met een ijzeren staaf, een fietsketting en een fles wijn. De politie is er vrij zeker van dat de daders in extreem linkse hoek moeten worden gezocht. Deze voorvallen kaderen in een ruimere context van geweld dat haar oorsprong vindt in extreme overtuigingen. Maar daar waar een overheid in uitzonderlijke gevallen geweld kan verantwoorden, geldt dit voor geen enkele andere actor in onze samenleving, hoezeer die ook overtuigd mag zijn van het eigen gelijk.

Een universiteit leert haar studenten onder andere hoe je een mening met rationele en onderbouwde argumenten onderuit haalt. Maar er bestaan hieromtrent nog andere theoretische modellen, zoals '*een toek oep a bakkes, ja!*', een tactiek die al honderden jaren door autoritaire groepen wordt gebruikt als intimidatietechniek. Wiens *bakkes* er precies een *toek* krijgt, doet er vaak zelfs niet zo heel veel toe.

Het is verre van de eerste keer dat studentenverenigingen aan beide uitersten van het politieke spectrum geweld gebruiken als er iets is dat hen niet zint. Dit is niet toelaatbaar. Geweld van deze aard is niet acceptabel binnen een democratische maatschappij. Dit heeft niets te maken met links of rechts, dit is het onderscheid tussen autoritair en democratisch. En als je moet nadenken over die keuze zijn er genoeg voorbeelden, in de geschiedenis, maar ook in onze huidige wereld, die laten zien waar dit soort geweld toe leidt. We kunnen dit niet tolereren, niet in onze samenleving, maar zeker niet aan onze universiteiten, die een bron van rede en debat zouden moeten zijn voor de rest van de maatschappij. Wat ook de rationalisering, zulk geweld kan en mag niet worden geaccepteerd.

De redactie van *dwars*
Studentenblad van de UA

Dolen

Interview met Michiel Hendryckx

TEKST: JONATHAN DEBEER & TIJL DE BOCK • FOTO'S: TIJL DE BOCK

VAN 25 SEPTEMBER TOT 10 JANUARI STELT HET ANTWERPS FOTOMUSEUM 'DOLEN. ONDERWEG IN EUROPA' TENTOON, HET EERSTE VOLBLOED FOTOBOEK VAN GELAUWERD FOTOGRAAF MICHIEL HENDRYCKX. DWARSHAALDE DE MAN VAN ACHTER ZIJN FOTOTOESTEL EN PLAATSTE HEM EVEN ZELF IN THE PICTURE.

U hebt een reis van 6 maanden achter de rug, gespreid over 3 jaar. Hoe voelt het om uw geesteskind na 3 jaar eindelijk ter wereld te brengen?

MICHIEL HENDRYCKX Ik was zelf heel nieuwsgierig naar het resultaat. Ik ken mijn stijl van fotografie maar ik was benieuwd naar die mix, want ik heb echt met mijn hart gefotografeerd. Ik ben zodanig getraind om te werken in opdracht, dat ik vaak heb moeten zeggen: "Stop, blijf erbij, het is voor jezelf." Ik heb even gedacht om met de hele boel te stoppen. Ik stelde mezelf voortdurend de vraag of ik de mensen daarmee moest lastigvallen.

Wat is het gevoel of het idee dat u wou overbrengen met het project?

HENDRYCKX Wij hebben in Europa de neiging om gefrustreerd te zijn over ons continent. Als je de geschiedenis kent, hebben we vreselijk veel kwaad aangericht. Maar ik vind Europa nog steeds een ongelooflijk toffe plek om te leven en vooral: het is compleet onbekend. Mensen doen citytrips; ze gaan naar Barcelona, naar Napels of naar Madrid, maar wat daar tussen ligt is vrijwel onbekend. Ik was vorige zomer in Italië, in Umbrië, in een hotel in een klein stadje, als enige gast. In volle zomer! En de uitbaatster zei: "Ja, wij liggen een beetje uit het circuit, en ja, dan ben je eraan."

Verschild het dolen door Europa, wat u heeft gedaan, dan van het reizen dat vele andere mensen doen?

HENDRYCKX Absoluut. Ik heb dat heel mijn leven gedaan en doe dat nog. Ik kan nu naar huis gaan, mijn spullen pakken en voor veertien dagen vertrekken. Ik reis, dankzij mijn ouders, heel gemakkelijk. Er

zijn mensen in mijn omgeving die niet kunnen reizen en hui-
veren om in een ander bed te slapen. Ik zou mij ophangen
moest dat met mij zo zijn. Ik denk dat ik pas goed slaap in
een ander bed.

EEN PAK BLUBBER

**Was het veelvuldig gebruik van uw 50mm lens een esthetische
of praktische keuze (deze lens wordt gezien als een allrounder,
nvdr.)?**

HENDRYCKX Het is vooral een inhoudelijke keuze en het gaf
me dat *back to the roots*-gevoel. Een zekere eenvoud.
Ik heb een Nikon D700, die is relatief klein en ziet er een
beetje als een amateurcamera uit. Een voordeel in straat-
fotografie.

En de keuze voor zwart-wit?

HENDRYCKX Kranten waren de eerste 25 jaar van mijn loop-
baan in zwart-wit. Ik heb bijna 30 jaar iedere dag in een don-
kere kamer gestaan. Ik deed dat graag, maar ik ben zeer
content dat ik er van af ben. Ik heb lang les gegeven en
het eerste jaar was enkel zwart-wit. Als je een goed zwart-
witbeeld kan maken is die stap naar kleuren eigenlijk vrij
gemakkelijk. Zwart-wit is een basis, een structuur. Als je uit
je lichaam je geraamte zou halen, dan ben je een pak blub-
ber. Het geraamte zorgt ervoor hoe je eruit ziet, wie je bent.
Die grafische ondertoon, het skelet in een foto, is zwart-wit,
en kleuren hangen daaraan.

**Nog even terug naar het reizen zelf. U hebt nog een boek gemaakt
over reizen, 'Twee ezels'. Was het reizen daar anders dan nu?**

HENDRYCKX Daar had ik wel een doel: te voet naar Olympus.
En dat zonder voorbereiding. Het was absoluut dolen. Ik
heb altijd op die manier gereisd. Vroeger hadden we een
spelletje; dan liften we altijd van op de autosnelweg in

Gent. Als er dan een auto stopte, vroeg de chauffeur: "Naar
waar moeten jullie?" Waarop wij vroegen: "Nee, nee, naar
waar moet jij?" Het is alsof je aan een roulette draait, hè. Je
weet nooit waar je zal uitkomen.

IK BEN ZEER, ZEER LIEF

**In een eerder interview zei u ook al dat je verliefd moet zijn op je
onderwerp. Geldt dat voor al uw fotowerk?**

HENDRYCKX Absoluut. Voetbal, ik haat dat. Ik vind het *creepy*.
Net daarom heb ik nog nooit een goede voetbalfoto ge-
maakt, omdat het mij niet interesseert. Als fotograaf moet

“
**Mensen belachelijk maken met
fotografie is zeer gemakkelijk. Je hebt
iemand die je portretteert eigenlijk
volledig in je macht**
”

je met de wereld, die ook je onderwerp is, niet sollen. An-
ders maak je het voor jezelf onmogelijk. Ik vind dat som-
mige fotografen zich arrogant gedragen ten opzichte van
de mensen die zij portretteren. Mensen belachelijk maken
met fotografie is ook zeer gemakkelijk. Je hebt iemand die
je portretteert eigenlijk volledig in je macht. Net daarom ben
ik zeer, zéér lief voor de mensen. Veel liever dan voor mijn
vrouw bijvoorbeeld. De mensen neem ik een beetje in be-

scherming. De persoon die ik geportretteerd heb, wil ik 's
anderendaags kunnen tegenkomen, zijn foto in de krant
zien en hem horen zeggen: "Ok, dat ben ik. Het doet mis-
schien pijn wat je toont. Het is misschien een beetje ontluis-
terend. Maar wat je toont, dat ben ik." Nooit zou ik willen
horen dat ik iemand belachelijk heb gemaakt. Daar zou ik
kapot van zijn.

**Elke vorm liefde verandert na verloop van tijd. Het gaat van ver-
liefdheid naar liefde. Is die passionele relatie voor uw onderwerpen
nog steeds aanwezig of gaat het langzaam om een 'getrouwd
koppel'?**

HENDRYCKX Dat is een interessante vraag. Het is net daarom
dat het boek mij zoveel deugd heeft gedaan. Ik fotografeer
altijd in België; naar Spanje gaan bijvoorbeeld, is fris voor
mij. Dan is er inderdaad weer zo'n verliefdheid. Over Gent
heb ik twee fotoboeken gemaakt, maar foto's in Gent wil ik
niet meer maken. De prille verliefdheid is weg. Dat maakt
journalistiek juist zo fantastisch; je komt altijd nieuwe men-
sen tegen. De wereld is in beweging.

MICHIELS DADA'S

**Bij het grote publiek werd u onder meer bekend door uw ver-
schijning in televisieprogramma's als 'De bende van Wim' en 'Het
Bourgondisch complot'. 'De bende van Wim' sloot steeds af met
enkele sprekende foto's van uw hand. Sloot dit het meest aan bij
uw werk als fotograaf? Of was er iets anders dat u aansprak in
deze projecten?**

HENDRYCKX In 'De bende van Wim' had ik een beetje inbreng.
'Het Bourgondisch complot', daarentegen, was volledig
mijn ding. In alles wat ik doe zitten mijn dada's wel, maar in
deze tentoonstelling uiteraard meer dan in mijn werk voor
de krant. Daar leg ik ook wat van mezelf in. Maar dat is
zeer subtiel, hè. Om te beginnen moeten de journalist van ▶

het artikel en de eindredactie gelukkig zijn. En dan heb ik nog een kleine marge van pakweg 5 procent waarin ik iets van mezelf kan steken. Dat kan een vleugje humor zijn, iets wat mij nogal dierbaar is. De mensen die mij goed kennen zeggen meteen: "Ah ja, dat is Michiel." Ze hoeven zelfs niet kijken naar het onderschrift.

In welke mate hebt u inspraak in de keuze van de foto's in de krant?

HENDRYCKX Ik kan de eindredactie sturen. Als ik nu echt zeg: "Dat is bingo!", dan wil ik het risico niet lopen dat ze toch die andere kiezen. Dan bel ik. Of ik ga nog veel straffer: ik stuur

er maar één door.

Werkt u eigenlijk het liefst voor de krant of voor uw eigen projecten?

HENDRYCKX Ik werk zeer graag voor de krant. Ontzettend graag. Nog altijd.

Liever dan het maken van zo'n boek?

HENDRYCKX Nu stel je mij een zeer moeilijke vraag. Toen het boek af was dacht ik: "Godverdomme, Hendryckx, waarom heb je dat niet vroeger gedaan?" Ik heb ook enorm genoten van dat alleen reizen. Alleen te leven van de fotografie is

nog nooit zo tof geweest. Je pakt je laptop, je camera en je kan met relatief weinig hardware de beste foto's van de wereld zijn.

Is het dan iets dat iedereen kan leren?

HENDRYCKX Neen, maar er zijn zeer veel mensen met talent die het nu gemakkelijker kunnen ontwikkelen. In mijn lessen op de academie zei ik altijd: "Je kan de taal leren, maar heb je wel iets te vertellen?" Dat was een groot probleem. Ze hadden de passie niet voor hun onderwerp. Bij sommige studenten was ik echt niet graag gezien omdat ik mijn gedacht zei. Ik ben in van alles geïnteresseerd. Een gouden tip: als je wil fotograferen, ga dan alleen. Laat niemand op je wachten, neem je tijd en heb geduld. Dat is niet alleen met straatfotografie zo, maar eigenlijk met alles.

IK KRIJG EEN STIJVE VAN DIE FOTO

U hebt al jaren ervaring in het vak. Wat vindt u de belangrijkste evolutie die er zich heeft afgetekend?

HENDRYCKX De digitalisering natuurlijk. En de autofocus, die wordt een beetje vergeten. Ik ben tevreden met de digitalisering, niet omdat je kan manipuleren, maar omdat dat je in RAW kan ontwikkelen (*RAW is de extensie van het onbewerkte digitale bestand, nvdv.*). Neem bijvoorbeeld de foto in de tentoonstelling van een soldaat in Zwitserland, die poseert voor de sneeuw met een ballon in zijn handen. Die foto is, technisch gesproken, een wonder. Het is namelijk een foto in de vlakke zon, in de winter, op de middag, in de sneeuw. En daarvoor staat er een soldaat met bijna zwarte kleren aan. Dat is horror in de fotografie. Wel, die foto is met RAW in verschillende lagen ontwikkeld. En nu heb je perfect detail in die sneeuw en de bergen op de achtergrond. Ik krijg een stijve van die foto. Daarnaast is het fantastisch dat je foto's kan zenden via het internet. Wat een luxe! Als je

weet wat er vroeger allemaal bij kwam kijken met de labo's en donkere kamer, dat was onvoorstelbaar.

Iets helemaal anders. Vrijdag 25 september kreeg Carl Dekeyzer *carte blanche* om De Standaard onder handen te nemen. Wat vond u van het resultaat?

HENDRYCKX Echt fantastisch! Het was natuurlijk alleen buitenlands nieuws, hé. Het zou niet elke dag kunnen, want ik wil ook wel binnenlands nieuws krijgen. Maar wat daar allemaal in stond! Ik heb het nog gezegd tegen mijn hoofdredacteur: "Makker, je brengt mij op ideeën!" Op de cover van 'De Standaard der letteren' staat er een foto van iemand die in een bos leeft en je ziet alleen maar een matje dat daar ligt en een peertje. Fantastische foto. *Magic!* Ik ga daar toch een keer op doorduwen bij de krant. Misschien is het ook wel mijn schuld: ik doe te veel aan zelfcensuur. Ik ben dan ook een brave mens.

Vindt u, net als Dekeyser, dat de Vlamingen "van onder de kerktoeren gehaald moeten worden"?

HENDRYCKX Ik zou niet willen dat De Standaard geen binnenlands nieuws geeft, maar ik kan hem daar wel een stuk in volgen. Dat reizen is voor mij geen pose. Ik ben erg geïnteresseerd in Europa. Al vind ik dat er te weinig over in de kranten staat. De hele actieve bevolking in Roemenië is weg, bijvoorbeeld. Die zitten echt overal, en dat al jaren. Daar heb ik nog nooit iets over gelezen in de kranten bij ons. Wat wordt er over Europa geschreven? Het institutionele, het politieke of het gaat naar de afdeling citytrips, maar over het wezen van Europa ... In de tentoonstelling zit een foto van een man met een kaartje waar op staat: "Ik ben illegaal en heb twee kinderen, kan je mij geen geld geven?" Dat is een Roemeense man die in het Spaanse stadje Tarifa een illegaal speelt om te kunnen bedelen. Hij zei me dat hij

“
Ik ben zeer, zeer lief voor mijn
subjecten. Veel liever dan voor mijn
vrouw bijvoorbeeld.
”

een kamer huurt aan de rand van de stad en er tijdens de zomer vier maanden 'werkt'. Met dat geld kan hij de hele winter royaal leven in Roemenië. Dat is toch straffe kost.

Zijn voorbeelden belangrijk voor u?

HENDRYCKX Ja, heel belangrijk. Het is een van de redenen waarom ik gestopt was met lesgeven. Ik was een beetje gedegouteerd door de studenten. Ze hadden geen voorbeelden meer, konden geen fan zijn. Dat is voor jonge mensen en mensen die jong willen blijven essentieel. Fan zijn is eigenlijk zeggen: daar wil ik komen. Ik zal nooit Bresson zijn, ik probeer het ook niet (*Henri Cartier-Bresson is een*

vermaard fotograaf, nvdr.). Maar dat zijn ijkpunten.

PARANOÏDE KINDERTOESTANDEN

Hoe staat u tegenover die nieuwe media waarin foto's verspreid worden? Ik denk aan Flickr, blogs ...?

HENDRYCKX Het internet is fantastisch. Maar ik zoek dat vooral wild. Niet in Flickr of zo. Actief zijn in die zaken, dat wil ik niet. Een tijdje geleden kreeg ik: "*Roland van Campenhout wants to be your friend.*" En dat is een vriend van mij, dus ik bel hem en zeg: "Maar Roland, kom toch koffie drinken!" Ik hoef mijn tijd toch niet via Facebook te verdoen. Nu zal

ik een straf verhaal vertellen. In Engeland was ik voor dat boek aan het fotograferen en er was een prachtig wit gebouwtje waar ze balletmeisjes leerden dansen. In Engeland zijn ze als de dood voor pedofilie. Het is echt een fobie. Ik leg de directrice uit wat ik aan het doen ben en ze zegt dat het geen probleem is. Aan de deur vraagt ze mij: "Mag ik eens naar uw website kijken?" Ik zeg dat ik die niet heb en plots besta je niet meer. Ze zei: "Sorry meneer, dan kan ik u niet vertrouwen." Dus ik moet dringend een website hebben alleen al om te kunnen zeggen: "Kijk daar naar." Paranoïde kindertoestanden...

Mist u uw fotoblog, 'Boeketje Michiel'?

HENDRYCKX Om te beginnen over 'Boeketje Michiel': ik word daar ziek van. Ik zal u zeggen wat voor een lieve gast ik ben. Op een bepaald moment stem ik in om een blog te maken en een jonge eindredacteur komt overgelukkig naar me toe: "Ik heb een naam gevonden: Boeketje Michiel." Ik wou hem daar niet mee kwetsen, maar dacht bij mezelf: "Het is niet waar, hè." Die blog, dat was iets heel raars. Die was zeer succesvol en dan kreeg ik ook heel negatieve reacties. Echte laster eigenlijk. En op een avond was ik het zo beu dat ik er alles heb afgesmeten. Hup, gedaan! Ik vind vooral dat anonieme ervan... Jij mag tegen mij zeggen dat ik een klootzak ben, maar ik wil wel kunnen antwoorden en vragen waarom. Ik ga wel met een website beginnen. In de toekomst wil ik nog in een balletschool binnen geraken.

CHEESE, WINE AND WOMEN

In een eerder interview met *dwars*, enkele jaren geleden, zei u eens: "De gsm met ingebouwde camera is een modeverschijnsel waar we eens aardig om zullen lachen binnen een vijftal jaar." Dat was 2004. Nu zijn we vijf jaar later, mogen we lachen of huilen?

HENDRYCKX Ik denk daar nog altijd zo over. Dat is geen fo-

tografie. Dat wordt doorgegeven, en daar wordt eens mee gelachen. Jongens in de klas doen hun broek open en fotograferen hun stijve. Dat is natuurlijk leuk en ik heb daar absoluut niets tegen. Maar ik vind bijvoorbeeld textuur echt heel belangrijk en één van de verborgen verleiders van de fotografie. Zo'n gsm is geestig, maar blijft een gadget. Er zit een onooglijk klein optiekje in. De gouden regel: om goede foto's te nemen heb je glas nodig.

“

Ik was een beetje gedegouteerd door de studenten. Ze hadden geen voorbeelden meer, konden geen fan zijn. Dat is voor jonge mensen en mensen die jong willen blijven essentieel

”

U hebt al vaak uw liefde betuigd, ook in vorige interviews, aan Frankrijk. Wanneer komt daar een fotoboek over uit?

HENDRYCKX Mijn uitgever heeft al gezegd: "Je hoeft daar niet zo over te zagen, je mag er een maken." Dat is over drie jaar, met tekst en foto's, in kleur. Het wordt een soort definitie van "Wat is Frankrijk?" Ter illustratie: op de begrafenis van Ted Kennedy, de jongste van de fameuze Kennedy dynastie, op het moment dat ze de kist in de grond zullen steken, zegt zijn oudste zoon: "Our father was France:

Cheese, wine and women." Er is geen enkel land dat zo een merk is. Frankrijk staat voor levensvreugde, genot. En ik wil een verhaal maken over die mythe.

Nog een laatste vraag. Waarom moeten de mensen komen kijken naar de tentoonstelling?

HENDRYCKX Omdat de tentoonstelling absoluut atypisch is. Ze mist alle cynisme dat nu bon ton is. Het is een mild beeld zonder flauw te zijn van het continent waarin we leven. Ik vind het boek van Geert Mak over Europa bijvoorbeeld fantastisch, maar het was nog sterker geweest als hij tussen-door ook iets had verteld over het Europese genie. Parijs, de impressionisten of kathedralenbouwers. Zijn conclusie is ook heel negatief. Ik ben een ander mens. Ik ben een katholiek, Mak is een protestant. Er is een echte breuklijn in Europa tussen de protestantse en de katholieke wereld. Op alle vlakken. In dat katholieke gedeelte voel ik mij op mijn gemak. In Noorwegen, een echt protestants land, kwam ik 's morgens toe van de ferry uit Engeland. Prachtig land, prachtige landschappen, maar je kan nergens koffie drinken, de *fret* is er niet te vreten, mensen lopen er allemaal met een vieze muil; typisch protestantse toestanden. En na een week dacht ik: "Het is hier mooi, maar ik wil hier weg." Liever het zuiden: Spanje, Italië, en natuurlijk Frankrijk. Een protestant kan niet biechten. Hij leeft heel zijn leven onder het juk van zijn zonden en neemt die mee in het graf. Vandaar dat die wereld zo godvrezend en paranoïde is. Katholiek gaan in de carwash van de biechtstoel en zeggen: "Ok, what's next!?" En zelfs als we daar lang niet meer in geloven en niet meer aan meedoen, zit dat nog voor vele generaties in ons DNA. En dat is fantastisch. ■

De tentoonstelling loopt nog tot 10 januari 2010 in het Antwerps FotoMuseum. Het fotoboek is uitgegeven bij Lannoo.

November 2009

door Anne Hammers

De dagen worden steeds korter en de avonden des te langer. Reden te meer dus voor de Antwerpse student om het culturele nachtleven te gaan verkennen. Zie jij in deze wirwar van activiteiten echter geen hand meer voor ogen? *dwars* zette enkele lichtpuntjes voor je op een rijtje.

DIVERSE LOCATIES (30/10) • Nacht van de student • Traditioneel is het eind oktober weer tijd voor de Nacht van de Student. Voor slechts negen euro ben je verzekerd van de beste feestjes in de grootste clubs van Antwerpen. Kijk voor meer informatie op www.nachtvandestudent.com.

ANTWERP EXPO (31/10 t.e.m. 11/11) •

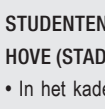
Boekenbeurs • Talloze vierkante meters aan boeken, auteurs en publiek. Ieder jaar is een bezoek aan de Antwerpse boekenbeurs meer dan de moeite waard. Voor zij die de ergste drukte willen vermijden, is de beurs op dinsdag en donderdag nu tot tien uur 's avonds geopend!

VLAAMSE OPERA (3/11 t.e.m. 31/11) • Madame Butterfly • Hoewel deze klassieker ruim 100 jaar geleden werd geschreven is hij tot op heden actueel. Thema's als onverdraagzaamheid, onbegrip en geweld maken dit meesterwerk van Puccini hipper dan hip. Vind jij de opera te duur of te chic? Blader dan snel naar de cultuurstrook op pagina 29 en ga op 28 oktober naar de speciale 'explorerdag' voor studenten.

DE SINGEL (5, 6 en 7/11) • De Nachten • Dit jaar staan de Nachten volledig in het teken van 'Die Wende' en wordt er een brug geslagen tussen Antwerpen en Berlijn. Zoals altijd staan er weer veel grote namen op het programma van dit 'literaire popfestival'. Kijk voor een compleet overzicht en meer informatie op www.denachten.be.

STUDENTENRESTAURANT TEN PRINSENHOVE (STADSCAMPUS) (10/11) • Johan Petit • In het kader van 'Campus Cultuur' verzorgt de UA iedere maand een geheel gratis optreden in één van haar studentenrestaurants. Deze maand is het de beurt aan Johan Petit, alias Kleine Jowanekke, die met een mix van comedy en theater ieder studentenmenu omtovert tot een feestmaal.

CINEMAZALEN (18/11) • 'The Informant!' • Steven Soderbergh, bekend van onder meer de Oceans reeks, pakt in november uit met de film 'The Informant!'. In het op feiten gebaseerde verhaal speelt Matt Damon de rol van doctor Mark Whitacre, een hooggeplaatste, manisch-depressieve manager van een landbouwbedrijf. Als hij gaat samenwerken met de FBI om de corruptie in het bedrijf aan het licht te brengen, wordt Whitacre's greep op de realiteit echter losser en losser.

CC DE KERN (25/11) • 'De gebiologeerden' door Compagnie De Koe • De Koe bestaat twintig jaar en om dit te vieren wordt de allereerste productie,

'De gebiologeerden', hernomen. Een farce over eenzaamheid en liefde die tevens alle ingrediënten bevat voor een zeer smakelijke avond. Kwaliteit met een grote K, zoals je die van de Koe mag verwachten.

30/11 • Deadline schrijfwedstrijd Frappant TXT • Zie jij jezelf in de toekomst als de nieuwe stadsdichter, scenarioschrijver of winnaar van de AKO-Literatuurprijs?

Doe dan mee aan de 'text-on-stage' wedstrijd van Frappant en maak kans op eeuwige roem en hoge geldprijzen. Deelnemers dienen maximaal drie teksten in te sturen, het liefst gebaseerd op het thema 'freak'. Zie ook de website www.frappanttxt.be.

DE MEERMINNE (STADSCAMPUS) (29/10) • 'Verkeerde tijd, verkeerde plaats' • Een multimediale tentoonstelling over de vluchtelingenproblematiek die hier vanuit vier verschillende perspectieven wordt bekeken. De Universiteit Antwerpen nodigt iedereen van harte uit om deze tentoonstelling te komen bekijken.

Modemuseum
www.momu.be

Zuiderpershuis
www.zuiderpershuis.be

TRIX
www.trixonline.be

deSingel
www.desingel.be

Monty
www.monty.be

Toneelhuis
www.toneelhuis.be

KMSKA
www.kmska.be

Muhka
www.muhka.be

FotoMuseum
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
www.arenbergschouwburg.be

Scheldapen
www.scheldapen.be

Cultuurweb
www.cultuurweb.be

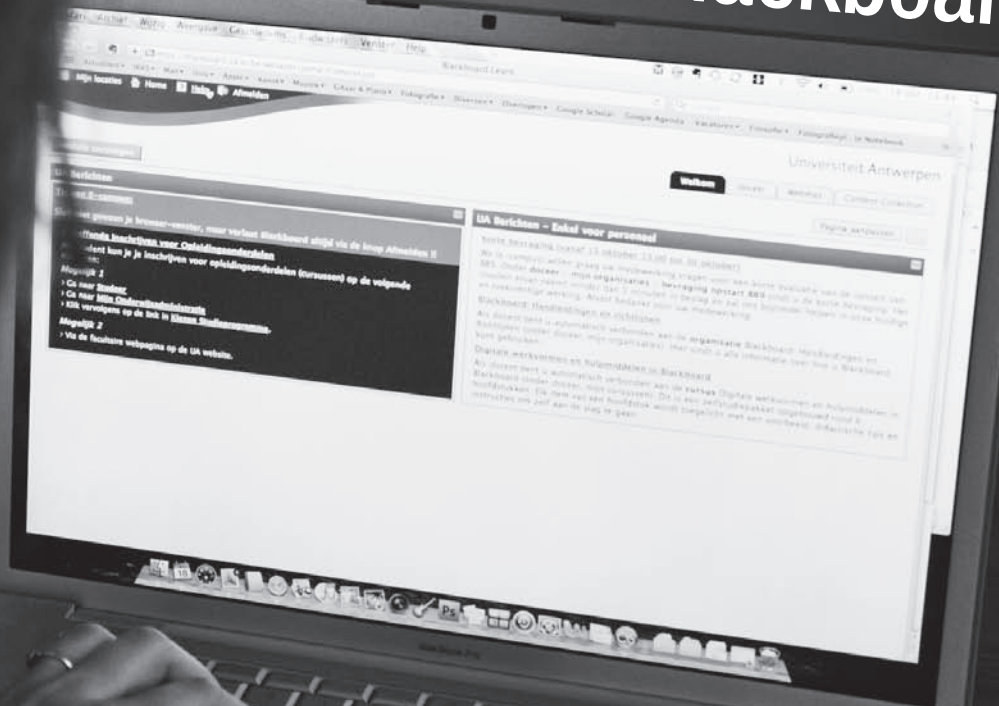
Petrol
www.petrolclub.be

Buster
www.busterpodium.be

De Roma
www.deroma.be

Rataplan
www.rataplanvzw.be

De facelift van Blackboard

Wie nog niet gemerkt heeft dat Blackboard sinds dit schooljaar van *look* veranderde, is ofwel een nieuweling op deze universiteit, ofwel iemand die hardnekkig ontkent dat het academiejaar opnieuw van start is gegaan. Voor deze laatste is dit misschien het moment om uit die ontkenningfase te ontwaken en ook eens een kijkje te nemen. Zij die wel braaf Blackboard bezochten, hebben wellicht gemerkt dat er deze zomer een heuse facelift heeft plaatsgevonden. *dwars* zocht, met de hulp van het hoofd van eCampus, Filip Seuntjens, uit wat er precies veranderde en waarom.

“eCampus is een beetje een vreemd onderdeel van de afdeling ICT”, legt Seuntjens uit. Vreemd, want van de tien mensen die er werken, hebben er vijf een puur ICT-profiel. De anderen zijn wat Seuntjens ‘functionele’ medewerkers noemt, met bijvoorbeeld een diploma Germaanse talen of Filosofie.

De taak van eCampus bestaat erin de pakketten waarmee de eindgebruiker in contact komt te ondersteunen, Blackboard en de UA-website dus. Wie een vraag heeft over Blackboard, komt daarmee rechtstreeks bij Seuntjens en zijn collega's terecht.

ALLEEN HET ALLERBESTE

Dat Blackboard enkele wijzigingen moest ondergaan is geen rareiteit, want zoals elk ander computerprogramma heeft ook Blackboard af en toe een update nodig. In de zes jaar dat Blackboard jong is, werden ieder jaar kleine updates geïnstalleerd. Aan de hand daarvan probeert eCampus met kleine stapjes het systeem te verbeteren. “Alleen het allerbeste en meest functionele is goed genoeg voor ons”, aldus Seuntjens.

Toch is ook stabiliteit een belangrijke factor voor eCampus. Alle updates worden eerst aan een grondig onderzoek onderworpen alvorens ze geïnstalleerd worden. Updates die niet de moeite waard zijn, zorgen enkel voor verwarring bij de gebruiker. “Je kan dus beter ieder jaar kleine en waardevolle updates installeren, dan na drie jaar plots een heel nieuw systeem in te voeren.”

Ondanks die kleine veranderingen was het toch schrikken in september. De gelijkenissen tussen deze versie, Blackboard 9, en de vorige, zijn op het eerste gezicht

ver te zoeken. “Dat heeft alles te maken met de nieuwe interface”, legt Seuntjens uit. “Technisch gezien is er weinig veranderd. De verschillende tools zijn van plaats verwisseld en de lay-out is vernieuwd, dat maakt dat Blackboard er nu zo anders uitziet.”

Voor de gebruiker betekent dit niet dat hij technische problemen zal ondervinden; het grootste probleem is er één van scholing, vooral bij proffen die de oude versies gewoon zijn. Daarom organiseerde eCampus al sinds mei demosesies. “Toch waren er bij de start van het nieuwe academiejaar nog een aantal proffen die uit de lucht vielen”, lacht Seuntjens.

BLACKBOARD, OOK VOOR BOMMA'S

Naast vormgeving zijn er natuurlijk nog enkele zaken veranderd. Zo word je bijvoorbeeld meteen aangemeld als je webmail opent. Daarnaast moest je vroeger vaak lange tijd naar nuttige informatie zoeken in de krochten van de UA-website. Nu heeft eCampus geprobeerd de informatie te groeperen onder de verschillende tabbladen die in Blackboard toegevoegd zijn. “Blackboard is eigenlijk een lege doos. Het is onze taak die op te vullen naar de noden van de UA, net zoals de proffen dat voor hun eigen vak moeten doen”, aldus Seuntjens. “Het is een stap in de goede richting, maar die groepering is nog

steeds voor veel verbetering vatbaar.”

Iets anders dat ook voor verbetering vatbaar was, was het systeem om via Blackboard in te schrijven voor de mondelinge examens. Menig gefrustreerde student heeft teveel tijd doorgebracht achter het scherm om een geschikt uur te bemachtigen. Andere studenten schakelden een hulplijn in voor die inschrijving. “We werden zelfs opgebeld door bomma’s die wilden weten hoe ze hun kleinkinderen die met vakantie waren, precies moesten inschrijven.” Nu wordt Blackboard ondersteund door meer servers, dus zou dit ook sneller moeten gaan. “Het blijft een ICT-systeem, dus er kan altijd iets mislopen, maar dat is tot een minimum beperkt.”

Een nadelige verandering voor de weetgrage student is de verwijdering van de ‘de illegale vakken’. In het oude systeem kon je alle mogelijke vakken toevoegen aan je cursuslijst en bekijken, ook diegene waarvoor je niet officieel ingeschreven was. Die vakken vallen nu onder de noemer ‘illegaal’. Vanaf november zal je enkel de vakken die je in je officiële studieprogramma hebt opgenomen nog terug kunnen vinden op Blackboard.

PUFFENDE PROFS EN SAKKERENDE STUDENTEN

eCampus kreeg zeer weinig reacties

op de vernieuwing. Hier en daar was er nog een prof die moest wennen aan het nieuwe systeem, maar van de studenten zelf kwam er weinig feedback. “Geen probleem,” vindt Seuntjens, “geen nieuws is goed nieuws, toch?”

Als we polsen naar de meest gestelde vragen over Blackboard, blijkt dat er maar één zaak opvalt. “We krijgen de meeste klachten over de traagheid van Blackboard”, legt Seuntjens uit. “Het is echter niet zo dat dit altijd de schuld is van Blackboard zelf. Het is nu eenmaal een zwaar programma dat veel van je computer vraagt. Of misschien is je internetverbinding te traag.” Seuntjens vergelijkt Blackboard graag met een mijnkanarie. “Van zodra er iets niet werkt zoals het hoort, valt hij dood. Maar soms is de kanarie gewoon ziek.” ■

TIP VAN FILIP

Bij het einde van het gesprek drukt Seuntjens ons nog nadrukkelijk op het hart altijd af te melden alvorens het venster te sluiten. “Als je niet afmeldt, zal je merken dat je nog steeds aangemeld bent als je Blackboard weer opent. Stel dat je dit vergeet aan één van de universiteitscomputers, dan kan de volgende bezoeker al jouw informatie en mails bekijken. Altijd afmelden dus!”

SONGS ON THE MAHABHARATA

VLIJMSCHERPE ROCK EN SPOKEN WORD

DOOR THEATER DE SPIEGEL

26-28 NOV 3-4 DEC 10-11 DEC '09 20u30

SCHELD'APEN . D'HERBOUVILLEKAAI 36 ANTWERPEN

WWW.DESPIEGEL.COM - TICKETS@DESPIEGEL.COM €8

De islam in

Sinds dit jaar kan je aan de UA de postacademische opleiding 'Verdieping in de islamitische godsdienst' volgen. De opleiding vloeit voort uit een samenwerking tussen het Centrum voor Migratie en Interculturele Studies (CeMIS) en de Moslimexecutieve. "Omdat wij merken dat daar nood aan is", vertelt Joris Wauters van het CeMIS. "Het spreekt voor zich dat de meeste van de 100 leerkrachten die hiervoor in aanmerking komen van allochtone afkomst zijn. Inhoudelijk staan de meeste studiepunten op een diepere benadering van de godsdienst, door middel van filosofie, kunst en wetenschap. Daarnaast benadert de opleiding ook het aspect diversiteit en de plaats van de islam in de Westerse samenleving. Tot slot komt ook vakdidactiek aan bod. Leerkrachten moeten weten hoe ze de nieuwe kennis moeten overdragen. Voor het goede begrip, dit is allerminst een opleiding tot imam."

uit de pers geplukt

'Wildkackers' in Gent

De gebouwen en auditoria van de faculteit Geneeskunde in het UZ worden geplaagd door een bizarre golf van vandalisme. In de toiletten worden gebruikte tampons tegen de muren gegooid, in de auditoria zijn er plassen urine teruggevonden en er worden ook uitwerpselen gesmeerd aan de muren van de auditoria en zelfs van de liften. Voorlopig zijn de 'wildkackers', zoals ze onder de studenten worden genoemd, nog altijd niet opgespoord. "Makkelijk zal dat ook niet zijn", vermoedt Dries Opsomer van de Vlaamse Geneeskundige Kring. "Er zijn 5.000 studenten, van zeven verschillende studierichtingen, die les krijgen op de UZ-campus. Zelf geloof ik alvast niet dat het een student Geneeskunde is. Dan zouden we er al lang op een of andere manier iets over hebben gehoord, en dat is niet het geval."

In Leuven komt het toilet uit de grond

De Leuvense politie heeft de nieuwe campagne 'Feesten met respect' gelanceerd, om overlast als vuilniszakkenvoetbal, wildplassen, nachtlawaai en het drinken van alcohol op de openbare weg terug te dringen. De overlastcampagne is een gezamenlijk initiatief van de politie, de studentenkoepel LOKO, de universiteit, de hogescholen en het stadsbestuur. Om studenten eraan te herinneren rekening te houden met anderen, worden tijdens de campagne heel wat flyers en affiches verspreid. Via een spandoek en waarschuwborden in de fakbars wordt dat nog eens benadrukt. Om het fenomeen van het wildplassen terug te dringen, heeft de stad een bijkomende investering gedaan in de Tiensestraat. De studenten kunnen er gebruik maken van een verzinkbaar toilet. Elke avond om 22 uur komt het uit de grond te voorschijn, om 's morgens om 7 uur opnieuw te verdwijnen. Cool, maar toch nog geen kathedraal.

kort over onderwijs

UZA bestaat drie decennia

De 2.600 personeelsleden van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen (UZA) vierden vorige maand het dertigjarige bestaan met een groot feest. Op 26 september 1979 vond de plechtige opening van het UZA plaats - toen nog Academisch Ziekenhuis Antwerpen. Toen waren er slechts 60 bedden, tegen 1982 al 456 en vandaag zijn het er 573. Er worden elk jaar zo'n 25.000 patiënten gehospitaliseerd en ongeveer 525.000 mensen ambulante verzorgd. De ligduur van de gehospitaliseerde patiënten daalde van gemiddeld 10 tot 6 dagen, ondanks de zware medische problemen die er in het UZA worden behandeld.

Antwerpse doctoraatsbeurs

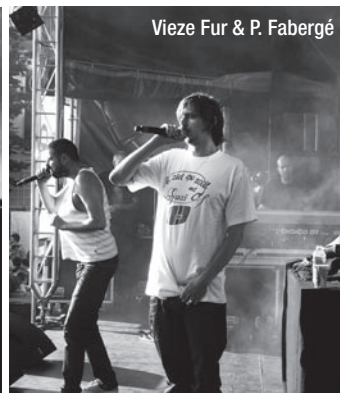
De Antwerpse doctoraatsstudent An Wouters (27) heeft voor haar onderzoek een beurs van 50.000 euro gekregen van de Vlaamse Liga tegen Kanker. Ze behaalde haar diploma Biomedische Wetenschappen aan de UA en onderzoekt al vier jaar de wisselwerking tussen chemo- en radiotherapie. "In het laboratorium onderzoeken

student krijgt kankerbeurs

we de reactie van kankercellen op radio- of chemotherapie. Op basis van onze bevindingen stellen we behandelingsschema's op voor patiënten", vertelt An. "De beurs is een geweldig initiatief. Daardoor kan ik dit onderzoek een jaar langer voortzetten. Broodnodig, want kanker is nog steeds één van de belangrijkste doodsoorzaken."

Willie Wartaal

Vieze Fur & P. Fabergé

't Is toch met triestig De Jeugd van Tegenwoordig

Ofte hoe ze niet van Antwerpen houden

Op 24 september vierde Antwerpen feest. Alle studenten kregen vrijaf en begaven zich in grote groepen richting Gedempte Zuiderdokken om daar een middag lang te genieten van heerlijke optredens, waaronder dat van De Jeugd van Tegenwoordig. De enfants terribles van de Nederlandse hip-hopscene deden hun naam alle eer aan. Na een matig optreden bleken ze soms echte dwarsliggers te zijn. Van in het begin werd de toon gezet: "Eerst je flesje op de grond stukgooien, anders geen Duvel."

TEKST: CHARIS DE CRAENE & FLORIS GEERTS • FOTO'S: LAURA MEVVIS (ON STAGE) & SARAH SCHRAUWEN

Bedankt voor de Duvels.

WILLIE WARTAAL Nu ga ik wel zeggen dat jullie die flessen hebben stukgegooid. Dan kan je meteen vertrekken. Nee, goed, laat maar komen die vragen. Dan zullen wij er misschien op antwoorden.

P. FABERGÉ Denk trouwens niet dat we het makkelijk gaan maken. Oeps, telefoon.

Hoe vonden jullie het optreden eigenlijk?

WILLIE WARTAAL Kut, k-u-t-dubbele t-d-t. Het was alweer een slopende dag op de werkvloer. In Vlaanderen komen werken betekent lang pendelen. Daarom is het in Antwerpen, en Vlaanderen in het algemeen, kut om op te treden. (*monkel-lachje*) Het eten was wel lekker. Jullie bier mag ik ook wel.

Vieze Fur, wat heb jij een leuk marcelleke aan.

VIEZE FUR Hoe noemen jullie dat? Een *marcelleke*? Dat is een grappig woord. Jij bent wel een beetje een gek meisje.

WILLIE WARTAAL Maar wel een leuk meisje. Heb jij

je vriend meegenomen?

Welke vriend? Ik ben er helemaal voor jou alleen.

WILLIE WARTAAL Helemaal voor mij alleen... (*fleurt helemaal op*)

Dit optreden was voor StuDay, de start van het nieuwe academiejaar. Hebben jullie eigenlijk gestudeerd?

WILLIE WARTAAL Nee, in Nederland zijn er geen scholen. Trouwens, een genie als ik heeft geen opleiding nodig.

VIEZE FUR Ik ben wel naar school geweest.

Wat heb je daar dan gevolgd?

VIEZE FUR Beeldende kunst aan de Rietveld Academie in Amsterdam.

Maak je nu nog kunstwerken?

VIEZE FUR Ja, hoor. Ik maak installaties, filmpjes en beeldende kunst en af en toe exposeer ik. Maar ik verkoop mijn werk niet, alleen aan de gemeente. Dat wordt dan tentoongesteld, of zo. Mijn inspiratie haal ik bij mijn muzes Willie Wartaal en P. Fabergé.

Waar kunnen we je kunstwerken vinden?

VIEZE FUR Jij bent de journalist, ik niet. Zulke dingen moeten jullie opzoeken of gewoon weten. Misschien op internet, misschien ook niet. Als je wil kan ik er nu wel één maken. *(begint een vlak figuur op een ruitjespapier te tekenen)*

(Voor de kunstliefhebber: even googlen op Freddy Trattlehner en je vindt kunstwerken van Vieze Fur, nvdr.)

WILLIE WARTAAL Jullie zijn wel luie journalisten.

Jullie hebben zowat op ieder festival in Nederland en Vlaanderen gestaan. Tijd voor vakantie? Of wat zijn jullie toekomstplannen?

WILLIE WARTAAL Gewoon doorgaan. Er gaan mensen de nieuwe plaat voor ons maken, teksten en muziek voor ons schrijven en dan gaan wij dat gewoon terug inzingen.

Tijdens jullie vorige optredens in Antwerpen gingen jullie langs de studio van dEUS. Er zouden plannen zijn om in januari samen te werken aan het nieuwe album van Magnus. Wat zijn die plannen juist?

WILLIE WARTAAL Tom Barman is een vriend van P. Farbergé. Zelf vind ik Belgen stom. Waarom zou ik dan met Tom samenwerken? Trouwens, voor De Jeugd van Tegenwoordig wordt het werk gedaan. Ik voer geen hol uit op die plaat. Waar heb je dat eigenlijk gehoord? Zo lui ben je dan toch niet.

P. Farbergé gaat dus alleen meewerken aan het nieuwe album van Magnus?

WILLIE WARTAAL In januari lig ik samen met vrienden op onze kont op Curaçao. Wat Faberyayo gaat doen, is zijn zaak.

Ja, dus. Waar is P. Farbergé trouwens? Hij staat niet meer te telefoneren?

SAMEN Hij is gaan huilen. Hij is erg verlegen.

WILLIE WARTAAL Je hebt hem geen handkusje toegeworpen.

Huh?

VIEZE FUR Hij werd uitgestoten door zijn ouders, omdat hij altijd al een beetje een rare jongen is geweest. Daarna is hij opgevoed door wolven. Hij was een soort van wild Mowgli kind. Dan is hij helaas ook uitgestoten door de wolven en nu is hij vooral op zoek naar zijn eigen identiteit.

Even terug naar jullie optredens. Welk optreden vonden jullie het minst leuk?

WILLIE WARTAAL Dit optreden. Ik zei toch al dat dit echt kut was. Je bent misschien geen luie journalist, maar dan toch wel doof. Antwerpen is geen leuke plek, ik wil zo snel mogelijk naar huis.

Dus je vindt Antwerpen niet zo'n leuke plek. Waarom kom je hier dan vaak op café?

WILLIE WARTAAL Je weet toch overal een antwoord op. Best wel een vervelende eigenschap voor een journalist. Het is niet omdat ik jullie bier graag drink, dat ik jullie land leuk vind. Het is echt een kankerplek.

VIEZE FUR Mijn tekening is af. Het is een echte, een *ekte ekte*.

Ze worden gehaald om voor Studio Brussel een interview te doen.

WILLIE WARTAAL Loop nog even mee. *(naar een medewerker)* Kan jij nog alle snoepgoed en bier meenemen? Dan zijn we toch niet voor niets naar hier gekomen.

We lopen nog even mee, maar dat was buiten Studio Brussel gerekend, die ons de deur in het gezicht gooien.

En dan vertrekken ze plots. Willie Wartaal wil Charis nog kussen, vraagt zelfs of ze meegaat naar Amsterdam, maar houdt het uiteindelijk bij het geven van zijn gsmnummer...

Tsss, die Jeugd van Tegenwoordig. ■

Wil jij een GRATIS ALCOHOLTESTER?

ga naar
www.eentjeteveel.be

in samenwerking met:
www.cathyberx.be · www.uwid.be · www.psynet.be · www.ua.ac.be · www.vagga.be

OP AANRADEN VAN YAHUZ, DE RECEPTIONIST DIE ONS OP DE STOEP VAN HET HOSTEL VERWELKOMDE, DRINKEN CHARLOTTE EN IK, IN HET PARK AAN DE VESTE VAN HET TOPKAPIPALEIS, THEE MET UITZICHT OP DE BOSPORUS. DE RUST HIER ONDER DE BOMEN IS BEDRIEGLIJK, WANT BENEDE BIJ HET WATER, WAAR EUROPA EN AZIË IN ELKAAR OVERVLOEIEN, LIGT EEN STAD WAAR EEN HEERLIJKE CHAOS HEERST.

SULANAHMET

De donkerblauwe tramlijn doorkruist het hart van Istanboel. Van diep in het Euro-

pese gedeelte van de stad rijdt de altijd volgepropte tram over drukke kleurrijke lanen met de ene superette na de andere naar Sultanahmet, waar door een grote fontein gescheiden de Hagia Sophia en de Blauwe Moskee tegenover elkaar staan. Het zijn slechts twee van de 2.562 moskeeën in Istanboel waarvan de muezzins op de minaretten de stad elke ochtend om vier uur wekken met een gebed. Hoewel Atatürk, de oprichter van de Republiek Turkije, van de Hagia Sophia een museum maakte, zijn er toch verschillende ingangen voor moslims en niet-moslims. Binnen in het museum, oorspronkelijk een basiliek, hangen borden met oude Turkse tekens en afbeeldingen van Maria met kind door elkaar. Tussen de metershoge pilaren kronkelt een verdwaalde kat.

BEYOĞLU

Na een bocht om het zeshonderd jaar oude Topkapipaleis, waar vele relikwieën van de profeet Mohammed gekoesterd worden, draait de donkerblauwe tram de lelijke maar levendige, door vele vissers bevolkte Galatabrug op om bij de volgende halte aan te komen in het centrum van het moderne Istanboel. Langs straatjes die een lappendeken van nieuw en ouder plaveisel zijn, zoals deze stad een lasagne van bouwstijlen en invloeden is, waar McDonalds en schoenenpoetsers elkaar afwisselen, klimmen we naar het hoger gelegen hart van de uitgaans- en winkelbuurt Beyoğlu. In een wat verdoken barretje met designmeubilair waarvan je de prijzen op de menu-

kaart terugvindt, trakteert de eigenares ons op huiswijn. Het is vreemd dat terwijl het geluid van een repeterend bandje me door een open raam komt toegewaaid en terwijl Turken rond mij op het klavier van hun laptop trommelen, deze wijn ons in koffiemokken wordt aangeboden.

De nacht valt over de stad, zodat het moeilijk lezen wordt in Orhan Pamuk's weemoedige 'Istanboel. Herinneringen en de stad'. We wandelen naar Istiklal Cadessi, de lange rumoerige winkelstraat die Beyoğlu doorkruist, om daar onze verre kennis Cem te ontmoeten. Over het gedruis van de laat op de avond winkelende massa heen weerklinken luid slogans en handengeklap. Een indrukwekkende protestmars duwt zich in blok

over de winkelstraat om de vrijlating van de aan kanker lijdende gevangene Güler Zere'ye Özgürlük te eisen. Misschien ligt het aan de panorama's van schotelantennes, moskeeën en schepen, aan de gastvrijheid van de geblondeerde dames op de tram en de dienststers in de cafés, aan de overstromingen waarbij zopas veertig Turken om het leven kwamen of aan de haast beklemmende energie die hier in de lucht hangt, maar deze demonstranten zijn zo gepassioneerd dat hun actie naar de keel grijpt. Elke seconde wordt deze stad intenser en intenser. Ze palmt mij in.

ADALAR

Na een nacht waarin we met kenners Yahuz en Cem vijf van de vele geweldige clubs in Istanboel uitprobeerden, volgen Charlotte en ik wederom de donkerblauwe tramlijn. Deze keer tot aan Kabataş, het eindstation. Bij Kabataş varen veerboten uit naar Adalar, de Prinsen-

eilanden in de Zee van Marmara. In een mum van tijd schijnt de aanlegsteiger achter ons te verdwijnen en wanneer onze boot dwars door de mond van de Bosporus de zee op vaart, krimpen de gebouwen rond Kabataş, maar dijt het silhouet van de stad eindeloos richting Europa en Azië uit. Ik maak me zorgen over hoe onbeheersbaar groot deze stad van dertien miljoen officiële inwoners moet zijn.

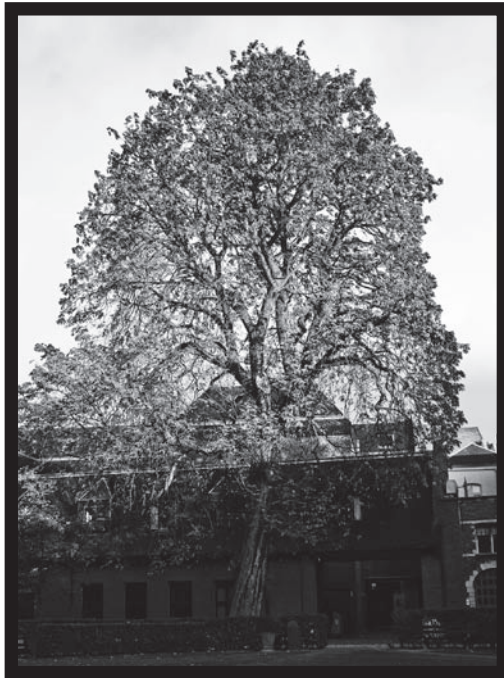
Op de bescheiden hoofdstraat met haar kitscherige ijssalons na, bestaat het eiland uit bomen en verlaten straten met verloederde, withouten villaatjes die wel uit de Caraïben geïmporteerd lijken. Nadat we een oud vissershaventje en een barretje met uitsluitend mannen achter ons laten, komt het einde van de wereld steeds dichterbij. Naast een verroeste speeltuin staat een goed onderhouden standbeeld van Atatürk met felle bloemen eromheen. Wanneer ik er een foto van wil maken, duikt uit het niets een soldaat op die zijn hand voor het

fototoestel houdt: "No pictures." Omwille van een verbod op gemotoriseerd verkeer hinnikt af en toe een verloren paard met kar voorbij of fietst een jongetje tot aan het einde van een straat en weer terug. In een van die straten belooft een man ons dat we achter een omheining een strand zullen vinden. Voor 10 Turkse lire hebben we de lege strandstoelen, die bij gebrek aan zand op een stenen kade staan, voor het uitkiezen. Op enkele meters van het verroeste zwembadtrapje dat toegang biedt tot de zee, ligt een grote oude vissersboot aangemeerd. De broeierige stad lijkt hier erg ver weg.

Met dank aan Klaus Jurgens, columnist van de Engelstalige Turkse krant Today's Zaman (<http://www.todayzaman.com/tz-web/97-klaus-jurgens.html>). ■

Herfst op de UVA

Foto's: Jonathan Debeer (p.20) & Jente Ottenburghs

Romantische ontmoetingen in Antwerpen-Centraal

Een literair reisverslag

Na ruim tien jaar van stof, lelijke stellingen en fluitende bouwvallers straalt het Centraal Station van Antwerpen als nooit te voren. De Antwerpse spoorwegkathedraal, volgens het Amerikaanse tijdschrift Newsweek het vierde mooiste station ter wereld, werd een maand geleden plechtig heropend. Ter ere van deze opening waagden vijf auteurs zich aan het schrijven van een literaire stationsroman. Gestationeerd in het centrum van de galmende aankomsthal, probeerden ze deze opdracht tot een goed einde te brengen. *dwars* was één van de vele stoorzenders.

VAN 20 TOT
EN MET 24
SEPTEMBER
SCHRIJVEN

Antonie Broekmans
Wim van Lier
Tim Kuyper
Anja Probst
Dora van den Broek

Live de allereerste
literaire stationsroman
ter gelegenheid
van de inhuldiging
van het vernieuwde
Antwerpen-Centraal.

Van 21 tot en met 24 september namen achtereenvolgens Herman Brusselmans, Joke van Leeuwen, Tom Naegels, Anne Provoost en Oscar van den Boogaard plaats achter de schrijftafel in Antwerpen-Centraal. Met behulp van enkele leren zetels en kamerplanten creëerde de NMBS een echte huiskamersfeer. Desondanks voelden de auteurs zich een beetje onwennig in de spotlights, omringd door kijklustige reizigers.

“TERWIJL HET GODVERDOMME ONTEGENSPREKELIJK HET MOOIESTE STATION IS VAN EUROPA”

Herman Brusselmans vindt het moeilijk om zich te concentreren, maar heeft zijn voorzorgsmaatregelen genomen. “Ik ben geen caféschrijver”, verklaart Brusselmans. Daarom bedacht hij de grote lijnen van zijn verhaal reeds thuis. Zijn openingspassage is geheel in de stijl die we van hem gewend zijn. Toch deed hij zijn best om de eerste pagina’s vrij te houden van al te vulgaire praat, aangezien prins Filip de eerste was die de roman in handen zou krijgen. Het woord ‘vaseline’ vinden we dan ook pas op de vierde pagina terug. In tegenstelling tot zijn hoofdpersonage, Jürgen Blaffon, lijkt Brusselmans zelf niet zo onder de indruk van het station: “Zolang de trein maar op tijd komt.”

“VER WEG TORENDE EEN GEVELWAND ALS EEN ALTAAR, MET DE OVERDAAD WAAR MEN HONDERD JAAR GELEDEN NIET BEDUCHT VOOR WAS”

Natuurlijk mocht ook stadsdichteres Joke van Leeuwen niet ontbreken op dit evenement. Zij besluit zich in haar passage toe te spitsen op het vrouwelijke hoofdpersonage Belinda, zo buigt ze de vrouwenvriendelijke stijl van Brusselmans om. Verder laat ze zich voor haar verhaal inspireren door de geluiden en beelden van het station.

Joke Van Leeuwen

Oscar van den Bogaard

Anne Provoost

Ze vond het moeilijk om zich thuis voor te bereiden: “Ik schrijf vanuit de ervaring, schrijven roept altijd nieuwe dingen op.” Op de slotvraag wat deze schrijfster vindt van het vernieuwde Antwerpen-Centraal, roept ze uitbundig: “Ik hou van dit station!”

“ZE BOUWEN DIE ENORME STATIONSHALLEN NIET OMWILLE VAN DE ZUIVERE AKOESTIEK, DAT MAG DUIDELIJK ZIJN”

Tom Naegels komt geheel onvoorbereid het station binnengeslenterd. Nauwelijks zichtbaar achter het grote bureau, begint hij aan zijn bijdrage. Wanneer hij gestoord wordt voor een kort interview, komt hij heel relaxed over: “Ik vind ter plekke een verhaal uit, geen probleem.” Geheel in zijn eigen stijl breidt Naegels een vervolg aan het verhaal. Hoewel de schrijver in de buurt woont en het station goed kent, is hij nog steeds onder de indruk. Hij was dan ook meteen enthousiast om aan het project mee te werken.

“NEEM MIJ NU: BOTERGEIL WORD IK VAN DIT STATION”

Met behulp van een mp3-speler weet Anne Provoost zich af te sluiten van het rumoer. Enkel het lange stilzitten vindt ze lastig: “Thuis zou ik allang zijn gaan touwtjespringen.” Als vierde auteur in de rij wacht haar, naar eigen zeggen, de moeilijkste taak. Ze moet de roman naar een goed einde loodsen, ondanks enkele technische missers van haar voorgangers. Daarom heeft ze zich ook tot in de puntjes voorbereid en is ze niet gaan slapen voordat ze de knoop waarin het verhaal verstrengeld lag ontward had. Ze maakt het zich daarbij extra moeilijk, aangezien ze ook een politieke boodschap in het verhaal wil verwerken. Als vrouw van Manu Claeys, één van de initiatiefnemers van stRaten-generaal, wil ze de aandacht ves-

Herman Brusselmans

tigen op de Lange Wapper-problematiek. Ze vindt dat de ondergrondse schoonheid van het station als een baarmoeder is, in tegenstelling tot de fallusarchitectuur van de Lange Wapper. Een ander aandachtspunt is het gebrek aan fietsfaciliteiten aan het Antwerpse station. Ze beëindigt het gesprek met een vlammend betoog over de rechten van de fietser.

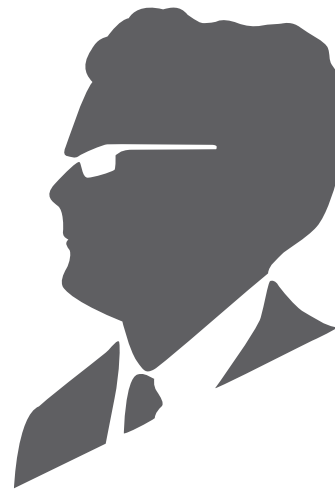
“EN DIT CENTRAAL STATION WAS DE TEMPEL DER LIEFDE”

Het goede einde van het verhaal wordt gegarandeerd door Oscar van den Boogaard. Gelukkig heeft deze schrijver goede herinneringen aan het openbaar vervoer. “Daar heb ik mijn grote liefdes ontmoet”, aldus van den Boogaard. Hij is van mening dat een stationsroman goed moet eindigen, daarom tracht hij de laatste

kreukels uit de roman weg te strijken. De schrijver is erg enthousiast over dit project: “Het is een grote uitdaging om met vijf schrijvers samen te kunnen schrijven. Iedereen behoudt zijn eigen stijl.” Ook over het station heeft van den Boogaard niets dan lof: “Het is alsof je in de Sint-Pietersbasiliek in Rome staat. Je wordt naar een hogere dimensie opgetild.”

EEN HAPPY END?

Ondanks hoge verwachtingen valt het resultaat van dit tijd- en geldroevende project toch een beetje tegen. De schrijvers behouden dan wel hun eigen stijl, maar net daardoor vormt het verhaal geen coherent geheel. Inconsistenties in spelling en enkele verhaaltechnische fouten zijn te wijten aan tijdsdruk en slordigheid van schrijvers en eindredactie. Natuurlijk kende dit project ook een commercieel kantje; zo kregen de auteurs een hoge vergoeding, zoals Brusselmans, die het naar eigen zeggen enkel deed voor het geld. De reclamecampagne die aan het hele project verbonden is, werd verzorgd door het bekende reclamebureau Famous. Bij de ‘symbolische euro’ die je voor het boekje betaalt kunnen wel enkele vraagtekens geplaatst worden. Maar je kan de roman ook gratis nalezen op www.stationsroman.be (en speel daar vooral ook het erg leuk uitzienende computerspelletje). ■

VANDOAG IS'T...

ESPRESSO BAR & BODY FUEL

COFFEE KILLS ... BAD MOODS!

Prinsesstraat 2 | 2000 Antwerpen
maandag tot vrijdag: 8.30 - 18.00

FEAR AND LOATHING AT FULLTILTPOKER.NET

Een verdere exploitatie van de recente pokerrage

TEKST: CEDRIC VOETS

HET IS VIER UUR 'S OCHTENDS. DE KAMER IS GEVULD MET ROOK EN DE GEUR VAN ZWEET. NA UREN SPELEN LACHT HET GELUK ME EINDELIJK TOE. HET RUMOER IN DE KAMER IS VERDWENEN EN DE ANDERE SPELERS KIJKEN MET ONVERDEELDE AANDACHT NAAR HET UITVOERIGE DUEL. EEN DRUPPEL ZWEET GLIJDT VAN MIJN VOORHOOFD AF, MAAR DE BLIK IN MIJN OGEN BLIJFT STAR. SLORDIG WORDEN KAN IK ME NIET MEER VEROORLOVEN. DAAR IS DE INZET TE HOOG VOOR. MIJN TEGENSTANDER GLUURT VLUCHTIG NAAR ZIJN KAARTEN. IN EEN VLAAG VAN ONBEDACHTZAAMHEID RAAKT HIJ ZIJN BOVENSTE LIP AAN. HIJ BLUFT. DIT IS MIJN KANS. IK DUW DE TORENS VAN POKERCHIPS NAAR VOOR. "ALL-IN", ZEG IK BEDAARD. "1 EURO 35 CENT." SOMS MOET JE RISICO'S DURVEN NEMEN.

Poker is *hot, very hot*. Hoewel het letterlijk een eeuwenoud spel is, heeft de populariteit ervan geen piek als de huidige meer ervaren sinds mannen op straat rondliepen met revolvers aan hun riem en zakdoeken om de nek. Iedereen en hun grootmoeder lijkt gefascineerd te zijn door deze miljoenenindustrie. Via online pokersites kan men gokken tot de dag nacht wordt en omgekeerd. Echte liefhebbers die graag hun tegenstanders in de ogen kijken, kunnen dan weer een bezoekje brengen aan een casino of een uiterst illegaal pokertoernooi. Het fenomeen heeft zelfs haar plaats gevonden in het televisielandschap. Voor ieder wat wils dus. Omdat een bezoek aan één van de respectabele casino's er niet in zat (mijn smoking lag nog bij de droogkuis), besloot deze redacteur eens te proeven van al het fruit dat de gokboom te bieden heeft.

SOLITAIRE VOOR GEVORDERDEN

Voor wie geen zin had om naar de Belgische kust of Wallonië te trekken - en niemand kan je dat kwalijk nemen - bestond er geen legaal alternatief tot de opkomst van online poker. Naast een surrogaat zijn voor sociale interactie, cultuurverwerving en geslachtsgemeenschap biedt het internet de moderne agorafoob nu ook de kans om geld weg te kaarten van achter het kleinste scherm. Meer dan honderdduizend Belgen wagen zich met regelmaat aan online poker en een flinke brok daarvan bestaat uit studenten. Deze (meestal) jonge mannen beschikken over de perfecte combinatie van een moderne levensstijl en een overvloed aan vrije tijd.

Online poker is een vreemd dier. Vrijwel alle analyserende technieken die vereist zijn voor professionele spelers worden opzij geschoven voor een apathisch spelletje

zonder communicatie. Zo wordt dit toch wel gesofisticeerde spel herleid tot een vorm van hartenjagen met de bijgevoegde mogelijkheid om jouw spaargeld er in te lozen. Het browser-spel doet haar uiterste best om de intrige en stijl van het onvervalste artikel te simuleren, maar dit zonder succes. Niets verpest immers zo effectief de sfeer van een sexy gentlemen's game als het inzicht dat jouw illustere tegenstander in alle waarschijnlijkheid een Kroatische tiener in zijn met kruimels bedekte ondergoed is. Een webcamoptie is ondertussen al enige tijd beschikbaar, maar vanzelfsprekend onpopulair.

Ondanks al deze tekortkomingen is het goed mogelijk

dat de online variant van dit spel nog verslavender werkt dan de traditionele methode. Een bankkaart is al wat nodig is om te beginnen aan de virtuele tafels. De spelers kiezen zelf hun niveau van inzet, wat kan variëren van 25 cent tot 2.500 dollar, en hoeven maar enkele seconden geduld uit te oefenen voor de eerste hand wordt gedeeld. Net zoals alle andere aspecten van een virtuele belevenis vervaagt het concept van realiteit maar al te snel. Een echte pokerchip zal, naarmate de monetaire waarde die er aan vast hangt toeneemt, zwaarder wegen in de hand van een speler. De klik van een muis draagt geen gewicht met zich mee en kan toch het bittere afscheid van een maandloon betekenen. Toch nemen de sensationele prikkels die gevoeld worden tijdens de bijzonder spannende momenten daardoor niet af. Het wordt wel al te makkelijk om de risico's van dit spel te trivialisieren. Het zijn immers maar een hoop wegwijnende cijfertjes op een scherm. Toch?

ZONNEBRILLEN TROEF

Er bestaat ondertussen een veilig alternatief voor wie toch de spannende wereld van poker wil verkennen, maar aan de goede kant van de wet en de bank verkiest te blijven: ernaar kijken. Elke persoon die in het afgelopen jaar eens om half twee 's nachts halfdronken door de televisiekanalen heeft gezapt (toevallig een categorie waar onze lezersdemografie grotendeels toe behoort), weet dat enkele commerciële zenders hun nachttijd vullen met nationale en internationale toernooien. Deze nemen voornamelijk de plaats in van de mensonterende 'belspelen'. Het is dan ook best verfrissend eens andere mensen geld te zien verliezen dan de kijkers zelf.

De Belgische Kansspelcommissie houdt wel constant een

oog op deze praktijken gericht. Reclame maken voor gokken op zich is immers niet toegestaan. Zo zag het bedrijf Unibet al hun reclames van het scherm verdwijnen. Ondernemingen zoals PartyPoker en Full Tilt Poker ontsnappen momenteel nog aan deze sancties omdat deze duidelijk adverteren dat er geen echt geld hoeft worden ingezet om te kunnen spelen op hun sites. Een beetje zoals Monopoly dus, maar zonder het hoedje en de auto.

Poker is een onwaarschijnlijke publieksfavoriet in de trend van darts en snooker. Aanschouwen hoe grote sommen geld geriskeerd worden om zo nog grotere sommen geld

“

Het merendeel van de spelers is zo saai als een vier uur durende lezing over AA-batterijen

”

te kunnen verwerven, blijkt interessanter te zijn dan verwacht. Het grootste nadeel van deze uitgezonden toernooien zijn echter de spelers zelf. Een James Bond-type met tonnen charme zal je nooit aantreffen aan de tafels. Af en toe verschijnt er een gek met een cowboyhoed of zelfs een vrouw om het interessant te houden, maar het merendeel van deze spelers is jammer genoeg zo saai als een vier uur durende lezing over AA-batterijen.

NIET HELEMAAL LEGAAL

“Waarom ben je zo zenuwachtig? Jij bent niet degene die geld zal verliezen”, stelt Mike me gerust. Hij had me niet al te veel informatie gegund betreffende het pokerspel waar we naartoe gingen. Wat hij me wel wou toevertrouwen, was dat het “niet helemaal legaal” was. Of we in een gezellige huiskamer of in de kelder van een Chinees restaurant zouden belanden, bleef voorlopig een mysterie. Voor deze laffe boerenjongen was dit alles meer dan voldoende om wat extra stress te genereren. Tot mijn grote opluchting stoppen we aan een appartementsblok in een respectabele buurt. In een trendy flat introduceert Mike me aan zijn medespelers. Het is een zeer aangename bedoening, met hapjes en al. De tafel en alle varia-

zien er zeer professioneel uit, maar de inzetten zijn gematigd. “Voor ons is dit een hobby, geen beroep”, zegt Mike terloops. “Iedereen speelt wel om te winnen, maar zolang je nooit meer gokt dan je kan verliezen, blijft de sfeer vriendelijk. Grof geld verdienen gaat hier niet”. Een inval van de politie lijkt in deze omstandigheden dan ook zeer onwaarschijnlijk. Deze doen zich echter steeds vaker voor. Dit resulteert meestal alleen in een proces verbaal en het confiskeren van het materiaal en inzetgeld. Veroordelingen zijn redelijk zeldzaam in Vlaanderen en men richt zich dan voornamelijk op de organisatoren. Het exploiteren van kansspelen is immers het illegale aspect van deze ondernemingen.

“Deze belachelijke richtlijnen spelen net in de hand van de illegale circuits. Spelers worden ondergronds gedreven omdat er niet voldoende legale alternatieven zijn”, klaagt Mike. “De corrupte kredietverleners zouden een stuk minder verdienen mocht men ons gewoon laten begaan.” De wet is en blijft wel de wet. Behalve de sporadische toernooien in casino’s is kaartspelen voor meer dan enkele eurocenten volstrekt illegaal. Een feit dat ik verkies verborgen te houden voor de wekelijkse Whistgroep van mijn grootouders.

ALL-IN

Deze strikte maatregelen lijken op het eerste gezicht redelijk dramatisch, maar die gedachte verdwijnt snel na een bezoek aan één van de verscheidene hulpsites die gokverslaving behandelen. Deze werken meestal samen met de overheid om de strijd aan te gaan tegen de sterk stijgende hoeveelheid slachtoffers. “Gokverslaafden kunnen zich vrijwillig als ‘probleemspeler’ laten registreren in EPIS (het Excluded Persons Information System van de

Kansspelcommissie), zodat ze niet meer binnen mogen in de casino’s”, schreef Joeri Naanaï voor Knack. “Dit systeem beschermt momenteel al zo’n 5.000 Belgische probleemspelers tegen zichzelf.”

Verenigingen zoals de V.Z.W. Werkgroep Tegen Gokverslaving (*sic*) proberen zoveel mogelijk bijstand te geven aan gokverslaafden en hun familieleden. “Veel gokverslaafden weigeren toe te geven dat zij een probleem hebben, maar elke dag worden miljoenen gezinnen gekweld door zorgen en wanhoop tengevolge van deze verwoestende verslaving”, staat op de voorpagina van hun vaak bezochte website. De verslaving treft diegenen die niet over een enorme hoeveelheid levenservaring beschikken het snelst. Studenten, tieners en huisvrouwen lopen het grootste risico. Jammer genoeg zijn het net diegenen die het zich meestal niet kunnen veroorloven. ■

Enkele kenmerken van een gokverslaving zijn:

- Tijd uit het oog verliezen terwijl je speelt
- Steeds meer en meer inzetten
- Verlies niet kunnen loslaten
- Je verloofde een weekendje uitlenen om zo schulden te wissen

Eigen ^{eerst} gelijk

CEDRIC VOETS

Past ethiek in de roddelrubriek?

Meer dan ooit tevoren begint men zich te storen aan de handelspraktijken van de *human interest* bladen. Zelfs over een gevoelig onderwerp als zelfdoding walsen zij zonder enige schaamte. Mediacritici, publieke figuren en kwaliteitsbladen keren zich nu al openlijk tegen dit gebrek aan mores. Waar ligt echter de grens? Bestaat daar een algemene consensus over? Hecht men nog veel waarde aan de deontologie? Omdat de roddelbladen zich zelf liever verstoppen achter hun bureaus dan uitspraken over ethiek te doen (we kijken vooral naar u, Dag Allemaal), liet *dwars* twee journalisten aan het woord.

Over de grens

Het gebrek aan ethische verantwoordelijkheid werd wel erg opvallend na de onfortuinlijke situatie rond Hilde 'Yasmine' Rens. Over haar zelfdoding kan natuurlijk moeilijk gezegd worden dat men er niet over mocht schrijven. Toen haar ouders echter werden belaagd, zijn de societymagazines duidelijk over de schreef gegaan. Deze mensen werden gepord om, in een vlaag van verdriet, ex-partner Marianne Dupon de zelfdoding van hun dochter te verwijten. Mariannes' privé-leven werd vervolgens serieus geschonden. Het feit dat je ooit verliefd was op een BV, maakt je niet zelf een BV. Er is trouwens geen enkele situatie waarin het gerechtvaardigd is om zulke vreselijke beschuldigingen te publiceren zonder ook maar een greintje gedocumenteerd bewijs. Er is meer dan speculatie nodig voordat je mag schuilen achter de regels van persvrijheid.

Men lijkt te vergeten dat de deontologische code toch wel redelijk streng is en niet zomaar een vodge papier. Het is meer

dan duidelijk dat het merendeel van de societypers deze verplichte codes simpelweg niet meer volgt. Dag Allemaal en TV-Familie zijn daar erg mooie voorbeelden van. Deze laatste drukt zelfs dat Jean-Marie Pfaff overspel pleegt en geslachtsziekten onder de riem heeft terwijl ze zich enkel baseren op de uitspraken van een anonieme ex-medewerker die duidelijk wrok koesterde. Zoiets was nooit gepubliceerd geweest, mocht men zich nog aan de vereiste mores houden. Er bestaat natuurlijk zoiets als een algemene ethiek, een gevoel van medemenselijkheid, maar die is volledig officieus en verschilt dus van redactie tot redactie. Het probleem is echter dat de echte deontologische code helemaal niet afdwingbaar is. Als een instituut zoals de Raad voor de Journalistiek sancties zou kunnen opleggen en eigen onderzoeken kan starten, zou dat een stap in de juiste richting zijn.

Tom Naegels is auteur en columnist voor De Standaard

Welke grens?

De beroepsgroep ziet nu eenmaal geen heil in een ethisch 'keurslijf'. Steevast klinkt het dan het uit de beroepsgroep: "We hebben een code en de Raad; de zelf-regulering werkt." Maar die codes en de uitspraken van de Raad leven klaarblijkelijk niet in de dagelijkse journalistieke praktijk. Een groot manco bij beide codes vormt het ontbreken van serieuze sancties. Hoeveel journalisten hebben immers hierdoor al hun baan verloren?

Als een journalist enige tijd op een redactie werkt, ontdekt hij of zij dat er niet alleen ongeschreven regels blijken te bestaan, maar ook dat collega's er soms verschillende gedragsregels op na houden. Op papier zou je ze een gedragscode kunnen noemen, alleen heeft bijna niemand ze ooit aan het papier toevertrouwd. Eenheid van beleid lijkt ver te zoeken.

Dat alles leidt tot de stelling dat er niet één journalistieke gedragscode zou moeten komen, maar dat iedere redactie zijn

eigen code moet ontwikkelen. Die codes moeten openbaar zijn. Uiteindelijk zal ieder medium een code schrijven die bij dat medium past. Men kan navragen of het betreffende medium de Raad voor de Journalistiek erkent en kan dit een rol laten spelen in het besluit om mee te werken. Ergo, er ontstaat pluriformiteit in ethisch gedrag. Natuurlijk, niet alles kan in reglementen worden vastgelegd. Natuurlijk, als 'bodem' onder het systeem kan een algemeen geldende code zinvol zijn. En natuurlijk, ook in een redactiecode moet veel mogelijk blijven. Want de eerbied voor het recht op waarheid van het publiek blijft de eerste plicht van de journalist.

Theo Dersjant is mediajournalist en docent aan de Fontys Hogeschool

Dit is een ingekorte versie van een opiniestuk dat eerder in De Journalist is verschenen en vervolgens herwerkt in De Nieuwe Reporter

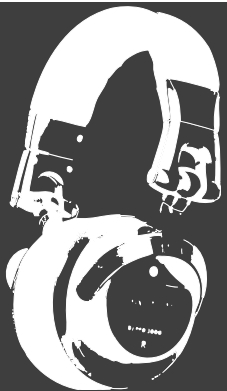
DOOR ANNE HAMMERS & TOM VINGERHOETS

Open Opera

Wilde jij altijd al eens naar een echte opera gaan, maar had je om de een of andere reden altijd het idee dat je daarvoor op zijn minst gepensioneerd, enorm rijk en in het bezit van een galakostuum of cocktailjurk moest zijn? Daarom rekent de Vlaamse Opera dit seizoen voorgoed af met haar dure, snobistische en stoffige imago. Met het project 'Opera.Explorer' wordt jongeren de kans geboden om eens een kijkje te nemen achter de gesloten deuren van de monumentale Opera (lees: het aanbieden van goedkope tickets). Zo kost een *last minute* ticket slechts 8 euro en krijg je vaak de allerbeste plaatsen. Ook is de Vlaamse Opera sinds enkele jaren opgenomen in het boekje met cultuurcheques. Met een cultuurcheque betaal je nog maar 1,50 euro voor een voorstelling. Om de grootste drempelvrees bij studenten weg te nemen, zijn er bovendien iedere maand zogenaamde 'Opera.Explorer.Dagen', waarop je wordt bijgepraat over de hedendaagse opera etiquette. De organisatie meldt alvast dat je je over je outfit niet te veel zorgen moet maken, aangezien de traditionele *dress code* al lang achterhaald is. Voor een volledig overzicht van de activiteiten surf naar www.opera-explorer.be, of snel naar de cultuuragenda bladeren.

Absynthe Minded - 'Absynthe Minded'

Absynthe Minded is de Gentse band rond Bert Ostyn die in 2004 na The Van Jets tweede werd in Humo's Rock Rally. Na de grote weggeefactie van Humo - een re-release als het ware - ligt hun vierde album, simpelweg 'Absynthe Minded', vanaf heden ook in de gewone platenzaak. En ja, hop hop, allen naar de winkel; want zelfs zonder de weggeefactie zou dit album gemakkelijk goud halen. Het heeft als vanouds de geheel eigen sound van Absynthe Minded, zonder dat dit na de drie voorgaande cd's gaat vervelen: hammondorgeltjes, (swing)jazz, zigeunerviolen, *gypsy sound*. *Check, check en check.*

WAT U ALTIJD AL WILDE WETEN, MAAR NOOIT GOED KON VERSTAAN

Gehoorschadiging van trommelvlies tot hersencel

“Ernie, er zit een banaan in je oor.” - “Wat zeg je, Bert? Ik kan je niet verstaan, er zit een banaan in me oor.” Ja, in de betere tijden was gehoorschadiging enkel een probleem voor handpoppen en plaatsnijders. Ondertussen weten de meeste mensen wel wat tinnitus is en begint zelfs hyperacusis op spreektaal te lijken. Voor de zekerheid: het eerste is oorsuizen, het tweede een overgevoeligheid aan geluid.

TEKST: FOLKER DEBUSSCHER • FOTO'S: TIJL DE BOCK (P.31 LINKSONDER), UZA (DIENST NK0)

Omdat het dossier Gehoorschade in Humo, enkele weken terug, ons wat onvervuld achterliet, besloten we een dubbele tweede mening te vragen. Een andere geluidstechnicus en een andere audioloog. Omdat we, ik zal het maar gewoon zeggen, dwars zijn.

Dominik Boiy werkt al zes jaar als geluidstechnicus in deS-ingel. Hoe zit het met zijn oren?

DOMINIK BOIY Weinig tot geen last. Ik zorg er ook voor dat het geluidsvolume nooit boven de 95dB gaat. Bijna geen enkele artiest heeft daar ooit over geklaagd, hoewel ik wel een keer bijna door het publiek met bier ben bekogeld op een punkfestival.

In de Humo van 25 september zei geluidsmixer Peter Claes anders dat je voor sommige concerten nu eenmaal 105dB nodig hebt.

BOIY Daar ben ik het helemaal niet mee eens. Je kan per-

“
We zullen nooit kunnen verhinderen dat mensen vrijwillig hun gehoor beschadigen, maar zoals de situatie nu is, worden concertgangers haast tot gehoorschade verplicht
”

fect een optreden afmischen op 95dB terwijl het een stuk luider lijkt. Omgekeerd kan echter ook: het volume kan een stuk stiller lijken dan het in feite is, en dat is niet ongevaarlijk.

Ligt de wettelijke limiet niet op 90dB?

BOIY Ja en nee. Eerst en vooral: die limiet geldt enkel voor elektronisch versterkte muziek. De percussionist van een symfonisch orkest mag dus zo hard hij wil op zijn pauken slaan. Bovendien: in de wetgeving uit '73, die nu nog steeds van kracht is, wordt de limiet inderdaad op 90dB gesteld, maar die wet was in de eerste plaats bedoeld om buurtoverlast te vermijden. Volksgezondheid komt er in het geheel niet bij kijken. In '77 werd de wet aangepast, zodat mensen die bijvoorbeeld naast een discotheek wonen, een meting in hun huis kunnen laten uitvoeren. Als het volume daar boven de 35dB uitkomt, kan de discotheek verplicht worden om het volume nog verder te verlagen, tot onder de grens van 90dB. Dit heeft geleid tot de schijnbaar willekeurige regelgevingen, die verschillen van gemeente tot gemeente.

Maakt het eigenlijk veel uit, 85dB, 90dB, 95dB?

Boiy Je moet weten dat de decibelschaal een logaritmische schaal is. Bij een stijging van één decibel stijgt de geluidsdruk op het oor in het kwadraat. Het verschil tussen 30 en 40 decibel zal je amper opmerken, maar hoe hoger je gaat, hoe groter het verschil per eenheid. 90dB zal nog niet héél luid klinken, maar 95dB echt wel.

Het oor is bovendien ook lui. De iris van het oog past zich aan het beschikbare licht aan, maar het oor werkt helemaal anders: na een tijdje treedt er gewenning op. De geluidstechnicus op een concert of iemand met een mp3-speler in zijn oren, zal na verloop van tijd de neiging hebben om het volume luider te zetten. Wat ervoor nog luid leek, wordt het nieuwe normale volume.

Kan je mixen met oordopjes?

Boiy Nee, dat is onverantwoord. Een geluidstechnicus beschermt dan zijn eigen oren, maar stelt zijn publiek wel bloot aan te hoge volumes. Bovendien is het ook technisch onmogelijk om te mixen met oordopjes, want die vervormen altijd in zekere mate het geluid. Maar als ik op een festival ben en niet zelf aan het mixen ben, steek ik mijn oordoppen altijd in. Je wordt daar immers een hele

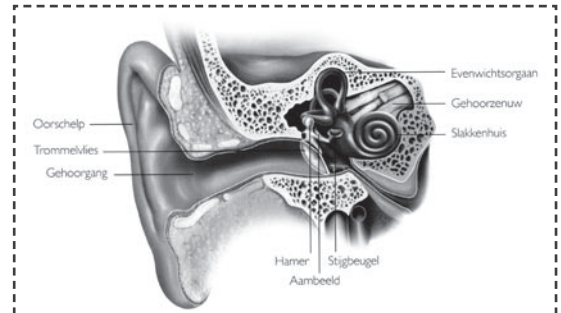
dag aan lawaai blootgesteld. Ik heb zelf op maat gemaakte oordoppen. Die zijn behoorlijk duur, maar in de betere muziekwinkels kan je degelijke oordoppen kopen voor tien à vijftien euro.

Ik neem aan dat er wel wat technici zijn met gehoorproblemen, als ze sowieso geen bescherming kunnen gebruiken?

Boiy Zonder twijfel. Ik merk het vaak bij gasttechnici van bepaalde groepen. Bij hen liggen er dikwijls al wat trilharen plat. Zij gaan veel luider dan technici die wel goed horen. Maar voor festivals is er niet echt een wettelijk kader. De organisatoren kunnen een limiet vastleggen in het contract, maar als een groep weigert te spelen met zo'n limiet, is dat te nemen of te laten. De rockgroep My Bloody Valentine speelde op Pukkelpop bij momenten tot 114dB. De organisatie heeft het nog proberen in te perken, maar het contract, dat die exorbitante geluidseisen stelde, was wel al getekend. De organisatoren van Pukkelpop kregen daarover in de pers de volle laag, maar ook elders worden de toelaatbare geluidsgrenzen vaak overschreden. We zullen nooit kunnen verhinderen dat mensen vrijwillig hun gehoor beschadigen, maar zoals de situatie nu is, worden concertgangers haast tot gehoorschade verplicht.

Is er een makkelijke en voor de hand liggende oplossing die we allemaal over het hoofd zien?

Boiy Helaas. Er zijn verschillende problemen met het bepalen van een limiet. Alles hangt af van waar je het volume meet. Meet je aan de boxen? Meet je bij de technicus? Op sommige festivals worden er *delay speakers* gebruikt: dat zijn boxen die in de helft van het terrein worden geplaatst. Hierdoor moet je de boxen vooraan niet meer zo luid zetten, wat goed is voor de oren van de mensen vooraan, maar je krijgt wel een nieuwe geluidsbron die te luid staat om het er een heel concert naast uit te houden. En dan

Van trilling tot rilling: zo werkt het oor

Het oor bestaat uit drie onderdelen: het buitenoor, het middenoor en het binnenoor.

Het buitenoor bestaat uit de oorschelp en de gehoorgang, tot aan het trommelvlies. Hier worden de luchttrillingen, bijvoorbeeld een gefluisterd "Ik hou van jou", opgevangen en naar het trommelvlies geleid, dat op zijn beurt begint te trillen.

Het middenoor is een met lucht gevulde holte die de gehoorbeentjes bevat. Deze trillen als het trommelvlies dat doet en geven op die manier de gefluisterde woorden, omgezet in trillingen, door aan het slakkenhuis.

Het binnenoor bestaat uit het slakkenhuis (ofte de cochlea) en de gehoorzenuw. Het slakkenhuis is gevuld met vloeistof en bevat de zeer gevoelige haarcellen. Die aan het begin van het slakkenhuis verwerken de hoge tonen, die aan het einde de lage tonen. Door de trillingen beweegt de vloeistof in het slakkenhuis, wat de haarcellen doet afbuigen. Hierdoor genereren ze elektrische pulsen die de gehoorzenuw opvangt en doorstuurt naar de hersenen voor interpretatie en eventueel reactie. Zoals een domme, gelukzalige glimlach, bijvoorbeeld.

heb je ook nog de monitors op het podium. Die zorgen al voor veel indirect geluid in de zaal. Om dat te overstemmen, moet het volume dat uit zaalspeakers komt nog een stuk luider. Gelukkig komen de zogenaamde *in-ear* monitors steeds meer voor, ter vervanging van de monitors op het podium. Door deze mini-monitors in de oren van de muzikanten gaat het volume op het podium drastisch naar omlaag, wat voor de muzikanten comfortabeler spelen is, en voor mij ook makkelijker mixen.

Dus oortjes zijn helemaal niet slecht?

BOIV Pas op, *in-ears* zijn geen mp3-oortjes. Mp3-oortjes hebben een kleine luidspreker, die nauwelijks de bastonen kunnen weergeven. Om het gemis van die lage tonen te

Roken

Tijdens het interview bemerkte professor Van De Heyning een pakje sigaretten in mijn borstzakje. Zijn reactie wil ik u niet onthouden:

Iemand die rookt hoeft zich eigenlijk niet veel aan te trekken van gehoorbeschadiging, vermits sigarettenrook zo **overweldigend slecht is voor het héle lichaam**, ook voor het auditief systeem. Alle lawaai komt nog eens boven op deze schade. In ons onderzoek hebben we gezien dat mensen die roken, zeker mannen, na een tijdje minder goed horen dan diegenen die niet roken. Maar in sigarettenrook zitten vrije radicalen, die het genetische materiaal van alle cellen aantasten, in wezen het sturingsmechanisme van de cellen. Daardoor krijg je een intrinsieke aantasting van de werking van elke individuele cel in het lichaam. Een cel die te zeer is aangetast, zal simpelweg stoppen met werken, en in feite wordt je lichaam dus stelselmatig zwakker. De beste oplossing is natuurlijk niet roken...

compenseren, ga je je mp3-speler automatisch luider zetten. Dat leidt al snel tot gehoorschade. Een koptelefoon, daarentegen, heeft een veel grotere luidspreker, die de bassen veel beter weergeeft. Je moet die minder luid zetten om hetzelfde gevoel van 'luidheid' te ervaren. Een koptelefoon is dus veiliger voor je oren, én geeft een veel betere geluidskwaliteit.

LAWAAIERIGE RATTEN

De decaan van de faculteit Geneeskunde, professor Paul Van De Heyning is tevens diensthoofd van de afdeling Neus-keel-oor, met onderzoek dat zich toespitst op het binnenoor. En zijn uitleg klonk luid en duidelijk.

Wat kan geluid met ons doen?

PAUL VAN DE HEYNING Er zijn twee problemen die geluid kunnen veroorzaken. Ten eerste is er lawaaitrauma, de beschadiging van het auditief systeem door een blootstelling aan te harde geluiden. Daarnaast is er chronische blootstelling, waarbij het niet zozeer om de sterkte van het geluid gaat, maar over de constante aanwezigheid ervan.

Laten we beginnen met lawaaitrauma.

VAN DE HEYNING Lawaaitrauma beschadigt het oor vooral ter hoogte van het slakkenhuis. Dit geeft een zeer kenmerkend gehoorsverlies, met name wat betreft hoge tonen, van 3 tot 6kHz. Op lange termijn zullen er progressief lagere frequenties verloren gaan. Maar je moet een onderscheid maken tussen twee soorten lawaaitrauma's: acute lawaaitrauma's enerzijds, een zware overbelasting op een korte periode, een avond, een paar uur of zelfs maar een uur, en anderzijds wat in de arbeidswetgeving staat als een chronisch te hoog niveau van lawaai. Op een 40-uren week, bijvoorbeeld, mag het lawaai niet boven de 85dB

Paul Van De Heyning

komen. Indien die drempel overschreden wordt met 3dB, dan betekent dit dat de totale lawaailast moet gehalveerd worden. Dus op 88dB mag het maar twintig uur zijn, op 97dB is dit nog maar tweeënhalf uur.

Dus na drie uur aan 97dB zal ik permanent minder goed horen?

VAN DE HEYNING Waarschijnlijk, maar de hoeveelheid schade die men ontwikkelt is voor een groot deel afhankelijk van de genetische achtergrond. Net zoals de ene in de

zon kan lopen zonder te verbranden en de andere wel verbrandt. Het is allebei normaal, maar toch moet de ene oppassen en de andere wat minder.

En als ik onder die drempels blijf, zal ik even goed blijven horen?

VAN DE HEYNING De richtlijnen van de arbeidswetgeving spreken over een gehoorverlies dat binnen de normen blijft. De norm is dat het gehoorverlies binnen de perken moet blijven over het verloop van vele jaren. Sowiesso kan je minder goed tegen lawaai wanneer je ouder wordt, maar er is een befaamde studie over de autochtone bevolking van de Paaseilanden. Een deel bleef op de eilanden wonen en een deel trok naar het vasteland. Bij de bevolking die in het lawaai van de steden ging leven trad meer gehoorverlies op dan bij diegenen die voornamelijk in een omgeving van natuurlijke geluiden leefden.

Wacht even, u had het over tweeënhalve uur aan 97dB voor een hele week? Is een avond in een club niet al langer en luider?

VAN DE HEYNING Acute belasting, heel hoge geluidsniveaus over relatief korte periodes, wordt al te zeer onderschat. We zijn bezig met een experiment rond het genereren van oorsuizen en hyperacusis bij proefdieren, en een van de klassieke paradigma's om dat te doen is om een proefdier één uur bloot te stellen aan 120 dB. Achteraf heeft het proefdier vrijwel gegarandeerd oorsuizen en hyperacusis. Mensen kunnen er wel beter tegen dan onze ratjes, maar zelfs korte periodes, bijvoorbeeld wanneer iemand bij het uitgaan een tijdje naast een box staat, geeft al een hoog risico op binnenoorschade.

Wat kan die schade precies inhouden?

VAN DE HEYNING Het mechanisme wordt niet volledig begrepen, maar de hele lijn – van de haarcellen, over de ge-

hoorzenuw, die dan naar een vijftal kernen in de hersenen gaat, tot je het geluid gewaarwordt – wordt overbelast én overgevoelig. De fijne regeling raakt beschadigd, waardoor je een te grote versterking krijgt. Vergelijk opnieuw met UV-stralen: als je eens hard verbrandt, zal je er de volgende keer veel minder goed tegen kunnen en makkelijker opnieuw verbranden, ook al heb je de eerste keer geen enkele permanente schade aan de huid opgelopen. Als je het verhaal leest van de jongeman die zelfmoord heeft gepleegd (*Dietrich Hectors pleegde zelfmoord omdat hij de zware gehoorschade waaraan hij leed niet meer*

“
De bewustmaking dat één te hoge blootstelling aan lawaai al een blijvend effect kan hebben, is broodnodig
”

kon verdragen, nvdr.), zie je ook dat het gaat over verschillende blootstellingen aan lawaai, waarbij het iedere keer slechter ging, omdat de gevoeligheid van het systeem stelselmatig toenam. Hoe het mechanisme precies werkt weten we dus niet, maar de schade zit alleszins niet alleen in de oren.

Ook ertussen?

VAN DE HEYNING Eén van de theorieën zegt dat de neuro-

transmitters, in dit geval glutamaten, die de cellen in het oor in staat stellen informatie door te geven naar de hersenen, in te grote hoeveelheden gaan voorkomen, waardoor ze toxisch worden voor de zenuwcellen. Dit heet exitotoxiciteit en zorgt ervoor dat het systeem overactief en prikkelbaar wordt. Stel: een aantal personen gaat naar een dansing. Achteraf zullen velen wat last hebben van oorsuizen, maar na een dag is dat voorbij. Dat gesuis gebeurt op het niveau van de haarcellen in het oor: ze zenden, door het lawaai, veel neurotransmitters uit, maar blijven dit achteraf ook nog doen, als het lawaai verdwenen is. De zenuw blijft daardoor geprikkeld en je hoort gesuis, maar na een tijdje herstelt alles zich weer tot de oorspronkelijke toestand. Dat is wat er meestal gebeurt. In een aantal gevallen is er echter blijvende schade, waarbij er een aantal cellen kapot gaat en de ontvangende cellen in je hersenen een veranderd signaal krijgen en permanent actief blijven.

OVER LUCHTHAVENS EN VIADUCTEN

VAN DE HEYNING Het oor heeft echter ook nog andere functies, zoals het dag-nachtritme, schrikreacties, een aantal emotionele belevingen. Als je een liedje hoort dat je blij maakt, gaan de impulsen niet alleen naar de auditieve cortex, maar gaat het ook naar het limbisch systeem, verantwoordelijk voor je gemoedstoestand. Bijgevolg kan je door lawaaitrauma ook daar schade oplopen, waarbij het oorsuizen niet alleen wordt waargenomen, maar het je ook een slecht gevoel geeft. Dat is wat men het tinnituslijden noemt, de negatieve gevolgen als angst, vermijdingsgedrag en depressie en het is ook medeverantwoordelijk voor zelfmoordneigingen bij mensen die hieraan lijden.

Is chronische blootstelling minder destructief?

VAN DE HEYNING Anders destructief. Bij chronische bloot-

“

Onder een viaduct dat meer dan 35dB afgeeft, kan je best niet slapen

”

stelling gaat het niet over 70 of 80dB, maar over geluid boven de 35db. Als je slaapt en je wordt blootgesteld aan 40dB, kan dit in de eerste plaats leiden tot slaapverstoring en hartritme stoornissen. Die hebben dan een aantal chronische aandoeningen tot gevolg, waaronder depressie, een aantal psychiatrische symptomen zoals alcoholmisbruik, cardiovasculaire aandoeningen en diabetes. Een paar jaar geleden is er een studie rond Zaventem uitgevoerd door een gezondheidseconoom. Hij berekende de kost van het lawaai rond het vliegveld, van ongeveer 55 tot 70dB. Dat kwam uiteindelijk neer op 150 miljoen euro aan gezondheidskosten. Dan spreken we zelfs niet over gehoorschade. Om eens een ander voorbeeld te geven: onder een viaduct dat meer dan 35dB afgeeft, kan je best niet slapen.

Minister Schauwvlieghe is van plan een commissie op te richten om de geluidswetgeving opnieuw te bekijken.

VAN DE HEYNING De huidige wetgeving volstaat eigenlijk, maar ze moet wel worden nageleefd. Er zijn veel richtlijnen, voor dancings, cinema's, de werkvloer, enzovoort. Als die normen worden gerespecteerd, is men al heel ver. Een commissie kan uiteraard ook een informatief aspect heb-

ben, dus ik ben er wel helemaal voor. De bewustmaking dat één te hoge blootstelling aan lawaai al een blijvend effect kan hebben, is broodnodig. Recent is het thema, door de jongen die zelfmoord heeft gepleegd, uiteraard meer in de pers gekomen, maar oorsuizen is een zeer frequent voorkomende aandoening. Over een hele bevolking gezien schommelt het aantal personen dat er aan lijdt, rond de tien procent. Van die groep heeft één op zes er zo veel last van dat het de levenskwaliteit ernstig vermindert.

Het probleem is ook recent niet erger geworden?

VAN DE HEYNING Er is een algemene verschuiving merkbaar, van volwassenen en industriële geluidsbelasting, wat nu zeer sterk gecontroleerd wordt, naar jongeren en geluidsbelasting in de vrije tijd, of het nu gaat om mp3-spelers, dancings of optredens. Al die zaken hoeven geen probleem te zijn, het is pas bij een te lange en/of te luide blootstelling dat ze problemen opleveren. Er zijn te weinig mensen die weten dat het de totale lawaai-blootstelling is die telt, niet slechts op het werk of bij het uitgaan, maar alles samen genomen over een hele week. Op Pukkelpop heeft men op grote schaal gehoorbescherming uitgedeeld. Dat is zinvol. Oordoppen halen ongeveer 10dB van het volume af, wat een wezenlijk verschil kan zijn tussen schade en geen schade.

Nu wil men het maximale volume op mp3-spelers beperken – ik denk zelfs dat er al een beperking tot 85dB zit op mp3-spelers die voor kinderen gemaakt zijn. Maar het is natuurlijk niet het gebruik van de mp3-spelers dat het probleem is, het zijn diegenen die ze te luid zetten. Een autoradio zal niet storen, maar als je er een *boom-boom-kar* van maakt, wil ik niet in die auto zitten. Niet het middel is het probleem, wel de wijze waarop het gebruikt wordt. ■

Het septembernummer van Globo kopte '2009: jaar van de waarheid in strijd tegen klimaatverandering'. De Vlaamse Vredesweek focuste dit jaar op 'Klimaat & Vrede'. Vorige week voorspelde een hoofdpunt in het jaarnaal de komende jaren meer regen in de herfst en in de winter. De hittegolf van afgelopen zomer was nog maar net verteerd. In een Vlaamse krant viel onlangs te lezen dat India dreigt op te drogen door overdreven waterverbruik. Zelfs het maandblad Goedele wijdde in juli een artikel aan Polynesische eilanden die door het stijgen van de zeespiegel verdwijnen (gelezen bij de kapper uiteraard).

Drogere zomers, zwaardere stormen in het regenseizoen, overstromingen, schaarste van vruchtbare grond, conflicten ... Je zou van minder zwaarmoedig worden. De cijfers en de feiten liegen er niet om, maar wat moet je daaruit besluiten? En zal de klimaatop in Kopenhagen in december 2009 het tij kunnen keren?

Aan de Universiteit Antwerpen huizen gelukkig kritische, jonge mensen met passie en expertise. Enkele (post)docs staken de koppen bij elkaar en probeerden hun wilde ideeën vorm te geven bij een eerlijke koffie met een biohapje. Stakingen moeten er komen, alle studenten moeten een college volgen over klimaatverandering! En dan de bedenking dat het klimaat vrienden nodig heeft, geen geïrriteerde collega's en studenten. Je zou van minder zwaarmoedig worden.

En toch moet iedereen het weten. Niet aan de hand van klagen of doemscenario's, of door middel van rapporten en visienota's die vaker herschreven dan gelezen worden. Toch actie dus, maar niet zonder reflectie.

Hou je vast: in de week van 23 tot 27 november zal je het weten hebben. Experts uit al onze faculteiten delen hun passie voor klimaatonderzoek met iedereen die het horen wil. Komt dat zien, komt dat zien. En word zelf een kritische deskundige.

www.ua.ac.be/klimaatweek

De Nachten

Do 5, vr 6 & za 7
november 2009
deSingel, A'pen

9 november
1989,
Berlijn: De
Muur valt.
5, 6, 7
november
2009,
deSingel:
De Nachten
duikt de
geschiedenis
in en slaat
een brug
naar Berlijn.
Van de
Koude
Oorlog, via
die Wende
naar Berlin
Partyland.

Citytrip
to Berlin:
Musik,
Literatuur,
Graphic
Novel, Video

Absynthe Minded
Andy Riley
'Zelfmoord-
konijntjes'
Apparat & Skate
Brecht Evens
Cees Nooteboom
Cobra Killer
Customs
De helaasheid
der dingen
Dimitri Verhulst
DJ Kaos
Efterklang
Fixkes
Guy Mortier
Hanco Kolk
Ivo Victoria
Jef Neve

Jeroen Olyslaegers
Kissogram
Kyteman's
Hiphop orkest
Jan Mast feat.
Madensuyu
Liesa van der Aa
Monkey Pussy
Pascal Deweze
Pitchtuner
Oscar van den
Boogaard
Remco Campert
Robert Vuijsje
Tijs Delbeke
Tom Lanoye
Tom Naegels
Tom Van Laere vs
Jochen Arbeit

HUMO

studio
brussel

JUM

dS De
Standaard

BOEMEN
-BEURS
2009

ink
aap

Vlaams
Fonds
voor de
Letteren

A STAD ANTWERPEN

VILLANELLA

deSingel
Internationale Kunstcampus

5
VOOR
12

vvk: €20/kassa: €25/Combiticket (3 dagen): vvk €45
www.desingel.be / www.fnac.be / www.denachten.be

Van jazz tot dit

Een interview met Acoustic Ladyland

TEKST: FOLKER DEBUSSCHER • FOTO'S: SARAH SCHRAUWEN

OP 3 OKTOBER TRADEN HET ANTWERPSE CODASYNC EN HET LONDENSE ACOUSTIC LADYLAND OP IN TRIX. NA GRATIS TE ZIJN BINNENGERAAKT (TOEGEGEVEN, ZOALS HET PUBLIEK), KONDEN WE GENIETEN VAN MUZIEK DIE SLECHTS LACHT ALS U HAAR IN EEN GENRE WIL STOPPEN. IN DE TWEE STRAKKE, STERKE OPTREDENS, ONTWAARDEN WE RAAKPUNTEN MET POP, ROCK, JAZZ EN PUNK, MAAR AL SNEL STOPTEN WE MET PIEKEREN.

Tegen middernacht konden we Pete Wareham - frontman, saxofonist én occasioneel vocalist van Acoustic Ladyland - strikken in de backstage. Met net een vijfde cd uit, 'Living with a Tiger', probeert deze jazz-punk (*muziek: licht*) band nu ook voet aan de grond te krijgen op het vasteland. Terwijl de drummer, bassiste en gitarist zich al converserend laafden aan wat gerstennat, deden wij

even verderop min of meer hetzelfde, maar dan met een opnameapparaat nabij.

Waar zijn jullie al geweest op deze tour?

PETE WAREHAM Wel, het is niet echt een tour. We hebben in Rotterdam gespeeld en eerder vandaag op (*het Nederlandse, nvdv.*) Radio Zes en morgen gaan we terug naar huis. In december beginnen we aan onze eigenlijke tour. (*zet zijn zonnebril op als Sarah foto's begint te nemen*) Ik ben veel te *wasted* om mijn foto zonder zonnebril te laten nemen, *very sorry*.

Geen probleem.

WAREHAM Ik denk dat we hier tegen maart terug zullen zijn. In de tussentijd hebben we een remixwedstrijd. We hebben ondertussen al veel getalenteerde vrienden gemaakt en het is altijd leuk als zij hun ding kunnen doen

met ons werk.

Waarom maak je dat werk?

WAREHAM Alleszins niet zomaar; als ik iets maak gebeurt dit altijd zeer gericht en gefocust. Zonder een plan maak ik me zorgen. Dan zit ik te schrijven terwijl ik me afvraag wat er nu eigenlijk mee gaat gebeuren. Ik heb een plan nodig, een releasedatum en een deadline waar ik naar toe kan werken.

Maar waarom muziek?

WAREHAM Omdat ik veel naar muziek luister en als ik naar muziek luister, wil ik die ook kunnen spelen. Het hangt er wel vanaf waar ik naar luister. Momenteel zit ik een beetje in een vreemde fase: ik luister veel naar Radio One (*van de BBC, nvdv.*), mainstream, *daytime* pop. En hoewel een niet onaanzienlijk deel ervan me niet aanspreekt,

is het toch, als geheel, een interessante dwarsdoorsnede van de Britse smaak.

Merk je verschillen qua publiek tussen Engeland en het continent?

WAREHAM Moeilijk te zeggen, omdat men ons in Groot-Brittannië al acht jaar kent, terwijl de mensen hier voor het eerst van ons horen. Daarnaast is tijd ook een belangrijke factor: toen we begonnen was er vrijwel niets dat zoals ons klonk. Nu zijn er meer en meer groepen die geen lichtjaren meer van ons verwijderd zijn.

Jullie zitten ook in het Londens underground collectief F-IRE.

WAREHAM Oorspronkelijk wel, maar dat is ondertussen alweer vijf jaar geleden.

Euhm, op de site worden jullie nog vermeld.

WAREHAM Ach, het is allemaal nogal losjes. Ik draai nog steeds mee in onze originele doelstelling, namelijk elkaar helpen door naar elkaar te verwijzen, maar esthetisch gezien passen we niet meer bij elkaar. Toen we F-IRE hebben opgericht, waren de mogelijkheden van de muziekindustrie betrekkelijk klein en homogeen. We zochten allemaal een gaatje in de markt, maar individueel raakten we allemaal gefrustreerd, tot we besloten om het eens samen te proberen. Maar dan is Acoustic Ladyland veranderd, een esthetische verandering, van hedendaagse jazz tot, wel, tot dit. Eens we realiseerden waar we stonden, bleken we muzikaal niet echt meer binnen F-IRE te passen.

F-IRE was het gevolg van de digitale revolutie?

WAREHAM Misschien deels, maar op dat vlak denk ik dat het ergste ondertussen al wel voorbij is. De schade is geleden. PRS (*de Britse tegenhanger van Sabam, nvdr.*)

is eindelijk op de sporen geraakt. Ze betalen royalties en doen ook dingen online. Er zijn crisissen geweest rond MySpace en YouTube, maar we gaan naar een internet dat daadwerkelijk geld kost waar nodig. Tot voor kort was het internet in wezen niets meer dan een groot reservoir met *stuff*, nu wordt het meer en meer gecontroleerd, hoewel dit natuurlijk niet uitsluitend positief is. Het is een evolutie die begonnen is met Napster, maar ondertussen lijken de stukken eindelijk op hun plaats te vallen.

Er wordt ook met de economie van het geheel geëxperimenteerd. Dit is best wel interessant, omdat het wat op de punk generatie lijkt: de machinerie van de muziekindustrie is plots beschikbaar voor individuen, wat nooit eerder is gebeurd. En het lijkt op punk vanwege de 'probeer gewoon en kijk wat er gebeurt mentaliteit', maar dan heel wat minder ostentatief. (*lacht*)

Wat mij betreft, gaat het in de eerste plaats over blootstelling, *exposure*, en niet over het aantal verkochte eenheden. Deels natuurlijk wel, anders kan je niet professioneel muziek maken, maar mond-tot-mondreclame is minstens zo belangrijk, dus ik vind het niet zo erg om dingen gratis beschikbaar te maken. We leven hier daadwerkelijk van, dus we kunnen hier niet zomaar *casual* over zijn, maar dat soort promotie is niet te onderschatten.

Omdat het hier momenteel best actueel is nog een laatste vraagje: heb je last van gehoorbeschadiging?

WAREHAM Oh, ja, best wel erg. Ik draag oordopjes, maar dan zet je de monitors op het podium luider tot je het even goed hoort. Zo gaat dat nu eenmaal, maar ik moet me toch eens degelijke oordoppen aanschaffen. ■

Met dank aan Trix.

“
De machinerie
van de
muziekindustrie
is plots
beschikbaar
voor individuen,
wat nooit eerder
is gebeurd
”

RESEARCH MONTHLY

© 2009 - JANFOJIM - BLOGSPOT.COM -

dwars luistert naar...

'Slaap lekker (Fantastig toch)' van Diggie Dex ft. Eva De Roovere. Omdat mijn leven wel mag evolueren zoals in de laatste strofe. (Folker Debusscher)

'Centje Centje' van De Jeugd van Tegenwoordig. In tegenstelling tot de keuze van de hoofdredacteur wél een leuk Nederlands hiphop nummer. (Floris Geerts)

'Mother' van Pink Floyd. Omdat het antwoord op de klassieke 'Beatles of Stones'-vraag eigenlijk Pink Floyd is. (Amber Daniëls)

'Pretty Horny Flow' van Absynthe Minded. Het was moeilijk kiezen tussen hun nieuwe 'Envoi' of dit nummer uit hun beginjaren, maar uiteindelijk is deze toch nog heerlijker om 's nachts al fluitend mee naar huis te fietsen. (Sarah Schrauwen)

'My timing is off' van Eels. *We don't have a choice in matters of the heart.* (Frie Vandemeulebroucke)

'Minor Swing' van Django Reinhardt. Een tijdloze klassieker van - als we een oogje dichtknijpen - een grote Belg. (Jonathan Debeer)

'Papillon' van The Editors. Omdat dit het prachtige bastaardkind is van Depeche Mode en Joy Division. (Benjamin Theys)

'Radio Silence' van Stad van Licht. Ik kan maar niet genoeg krijgen van deze beloftevolle jonge band. (Lieselotte Joppen)

'Perfectly Good Guitar' van John Hiatt. Omdat ik de mijne bijna vanaf de derde verdieping van de trap heb laten vallen. (Hannelore De porte)

De bijbehorende youtube-links zijn, indien mogelijk, te vinden op www.dwars.be.

Het begin van het academiejaar gaat traditioneel gepaard met studentendopen. Dat zullen we geweten hebben - al was het maar door de lichtelijk misselijkmakende lookwalm die opstijgt uit de haren van de student op de rij voor je. Hoe fettiger, hoe prettiger, lijkt nog steeds het motto van een geslaagde studentendoop. In het kader van de verbroedering en in de hoop op eeuwig respect, ondergaan elk jaar opnieuw talloze eerstejaars nederig het gebrul van de schachtentemmers, eten ze ondefinieerbare substanties en kruipen ze door vette smurrie. Zo ging het er bijvoorbeeld bij Fabiant, faculteitsclub Biologie, aan toe. Vetzakkerij ten top dus, maar achteraf toch niks dan lof over deze mythische inleiding tot het studentenleven. “Het is een beetje zoals je eerste keer: veel schrik en grote praat op voorhand, maar voor je het weet is het voorbij en ben je plots ‘een echte vent’.”

TEKST: HANNELORE DE PORTE • FOTO: JENTE OTTENBURGHS